ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

លោកដុកទ័រ អេ អែល ហ្គីល គឺជាកំពូលអ្នកនិពន្ធសៀវភៅជិត២០លានក្បាល ដែលបានបោះពុម្ពហើយ ។ ការងារជាសាវ៉កផ្នែកអន្តរជាតិរបស់គាត់នេះ គឺបានចាប់យកមនុស្សជាង៨០ជនជាតិ ។ គាត់បានអធិប្បាយទៅដល់ហ្វូងមនុស្សជាងម្ភៃម៉ឺននាក់ ដោយមានការបញ្ជាក់មកពីព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ជាមួយនឹងទីសម្គាល់នៃការប្រោសឱ្យជា និងការអស្ចារ្យផ្សេងៗ ។ ការអនុវត្តន៏ដែលមានពេញដោយអំណាចចេស្តារបស់គាត់ សេចក្តីបង្រៀនដែលមានពេញដោយជីវិតផ្លាស់ប្រែ និងដែលមានលទ្ធភាព នោះគឺតាមរយៈវីឌីអូ អូឌីយ៉ូ និងសៀវភៅជាច្រើនភាសា នោះសូមមើលទៅក្នុងវិបសាយ:www.gillministries.com

១. គំរូរបស់ព្រះសម្រាប់ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ. ១៤៩

២. ហេតុអ្វី អ្នកណា ពេលណា ហើយនៅកន្លែងណា... ១៦១

៣. គោលបំណងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ១៦៩

៤. ការចង្អុលបង្ហាញពីការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ... ១៧៥

៥. ជ័យជម្នះតាមរយៈការសរសើរនិងការថ្វាយបង្គំ.... ១៨៣

ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

មេរៀនទី ១: គំរូរបស់ព្រះសម្រាប់ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

I. រោងឧបោសថ និងព្រះវិហារ

ក. រោងឧបោសថរបស់លោកម៉ូសេ

រោងឧបោសថរបស់លោកម៉ូសេ គឺមានទ្វារដែលអនុញ្ញាតឱ្យចូលបានទៅក្នុងទីធ្លា ។ ពួកអ្នកជឿទាំងអស់អាចចូលបានតែទៅក្នុទីធ្លានោះឯង ។ រីឯពួកសង្ឃគឺត្រូវបានចូលទៅជាប្រចាំថ្ងៃ តាមរយៈទីធ្លាទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ សម្រាប់បំពេញការងាររបស់ពួកគេទៅឯពួកបណ្តាជន និងទៅឯព្រះ ។ ក្នុងមួយឆ្នាំម្តង គឺសម្តេចសង្ឃត្រូវចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត ដែលមានហឹបនៃសេចក្តីសញ្ញានៅទីនោះ ។

១. ភាពជាសង្ឃ

លោកអើរ៉ុនដ៏ជាសង្ឃៈ កូនចៅរបស់លោកអើរ៉ុនបានចូលទៅក្នុងរោងឧបោសថ របស់លោកម៉ូសេជាប្រចាំថ្ងៃ ក្រោយមកទៀតក៏ចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ស្តេចសាឡូម៉ូន នៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ យើងជាអ្នកជឿគឺជាសង្ឃ យើងត្រូវតែចូលមកជារៀងរាល់ថ្ងៃ ទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែរ ។

២. ទីបរិសុទ្ធបំផុត

ទីបរិសុទ្ធបំផុតទាំងនៅផែនដី និងនៅលើបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ គឺមានឋានៈស្មើៗគ្នា ។ ហឹប ដែលបានគ្របបាំងលើទីសន្តោសប្រោស គឺជាតួយ៉ាងនៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ។ ការចូលទៅឯទីបរិសុទ្ធបំផុត គឺជាការចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ។

ក្នុងពេលមួយរំពេចភ្លាម១ ដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង នោះវាំងននដែលនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលជាតំណាងឱ្យការញែកមនុស្សចេញពីព្រះ ក៏រហែកជាអធិធម្មជាតិដាច់ចេញពីគ្នា ចាប់តាំងពីលើចុះមកដល់ក្រោម ។ មនុស្សមិនត្រូវការញែកចេញពីព្រះដោយព្រោះអំពើបាបតទៅទៀតឡើយ ។ អំពើបាបរបស់មនុស្ស គឺអាចត្រូវបានទទួលការអត់ទោសឱ្យហើយ ។ ឥឡូវនេះមនុស្សប្រុសស្រីអាចចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ដោយសេចក្តីក្លាហាន ។

ខ. ការជឿនលឿននៃការសរសើរនិងការថ្វាយបង្គំ

សូម្បីតែមានការជឿនលឿននៃការចូលមក តាមរយៈពួកសង្ឃនៅក្នុងគ្រាសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ក៏មានការជឿនលឿនក្នុងការចូលមកនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះដែរ គឺយើងជាពួកសង្ឃជាអ្នកជឿ ក៏ត្រូវចូលមកជាប្រចាំថ្ងៃចំពោះព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ ក្នុងការសរសើរនិងការថ្វាយបង្គំនេះដែរ ។ យើងត្រូវតែចូលមកជាប្រចាំថ្ងៃ ក្នុងពេលដែលយើងសរសើរថ្វាយបង្គំ និងអធិស្ឋានជាលក្ខណៈបុគ្គលផ្ទាល់ខ្លួនផងដែរ ។ យើងត្រូវតែចូលមករួមគ្នា ជារូបកាយទាំងមូលគឺនៅពេលនៃការរួមប្រជុំគ្នាម្តង១នោះ ។ ការចូលមកនេះ គឺតម្រូវឱ្យមានសកម្មភាពក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ គឺជាផ្នែករបស់យើង ។ ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យយើងចូលមក ឯព្រះវត្តមានព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែចាប់យកនូវភាពស្និទ្ធស្នាល ក្នុងការធ្វើយ៉ាងដូច្នោះដែរ ។

១. សេចក្តីបង្រៀនរបស់ស្តេចដាវីឌ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០០:៤

យើងចូលតាមទ្វារព្រះអង្គ ដោយអរព្រះគុណ ។ យើងមិនអាចចូលមកឯព្រះអង្គ ដោយរមិលគុណនៅក្នុងចិត្តនោះទេ ។ ចម្រៀងទីមួយរបស់យើង គឺដែលយើងបានចូលមកក្នុងការសរសើរ គឺត្រូវតែចង្អុលបង្ហាញពីការបាក់ទឹកចិត្តរបស់យើង ដោយការអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់នោះឯង ។

២. ទីលាននៃការសរសើរ

ពេលដែលយើងចូលមកតាមទ្វារ នោះយើងបាននៅក្នុងទីលាន ។ ត្រូវតែមានការជឿនលឿន ក្នុងការចូលឯព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ។ យើងមិនត្រូវត្រៀមខ្លួន ចូលមកក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត ដែលនៅក្នុងពេលដ៏ជិតស្និទ្ធបំផុតនៃការថ្វាយបង្គំ ដែលមានភាពភ័យខ្លាចនោះទេ លុះត្រាតែយើងបានបញ្ជូនមក ជាពេលវេលាដំបូងនៅទីលាននោះតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅក្នុងទីលាន យើងបានទទួលនូវការបង្រៀនក្នុងការចូលទៅតាមគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលចង្អុលបង្ហាញពីការសរសើរតាមព្រះគម្ពីរ ។ នេះគឺជាការច្រៀង ការស្រែក ការទះដៃ ការលោតសរសើរ ដោយដៃរបស់យើង ដែលមានពេញដោយសេចក្តីអំណរ ហើយមានពេលវេលាជាញឹកញាប់ ក្នុងការរាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺពេលដែលយើងបញ្ជាក់ពីការសរសើររបស់យើងនោះឯង ។

ពេលដែលយើងចូលទៅដល់ទីលាន នៃការសរសើរនោះ យើងក៏ចាប់ផ្តើមទទួលអារម្មណ៍ថា បានចូលមកខាងវិញ្ញាណរបស់យើង កាន់តែជិត

ស្និទ្ធនឹងព្រះ ។ យើងត្រូវចូលមកដោយយឺត១ ដោយបានទទួលជោគជ័យ តាមការដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ។

៣. ទីបរិសុទ្ធ

យើងចាប់ផ្តើមចូលមកកាន់តែខ្ពស់ឡើង ក្នុងការសរសើរ គឺយើងបានចូលមកឯទីបរិសុទ្ធ ក្នុងការថ្វាយបង្គំនោះឯង ។

៤. ទីបរិសុទ្ធបំផុត

ក្នុងមួយរំពេចនោះ យើងមិនមែនរាំ ឬទះដៃរបស់យើងតែរហូតនោះទេ ។ យើងរឹតតែបានចូលក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ដែលដៃរបស់បានចាប់ផ្តើមលើកឡើង ចុះចូលទៅឯព្រះអង្គ ក្នុងការគោរពកោតខ្លាច។ ក្រុមតន្ត្រីក៏ចាប់ផ្តើមបន្ថយល្បឿន ។ តើជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងមួយរំពេចនោះ យើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច មុនពេលយើងត្រូវបញ្ឈប់ ។ ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ គឺស្ទើរតែមានច្រើនកាន់តែលើសលុបឡើងហើយ ។

ពេលដែលយើងបន្តចូលក្នុងព្រះវត្តមាន នោះក៏មានទឹកភ្នែកហូរចុះមកលើផែនថ្កាល់ហើយដែរ ។ ជួនកាលគ្រប់ទាំងអស់ដែលយើងអាចធ្វើបាន គឺឈប់លេងភ្លេង និងឈប់ច្រៀង និងចាប់ផ្តើមទៅជាស្ងប់ស្ងាត់ នៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ យើងក៏មានការមិនដឹងខ្លួន ពីអ្នកដែលនៅជុំវិញយើង ។ គឺយើងដឹងតែពីព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ។ យើងកំពុងតែឈរនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ គឺបានវង្វេង នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ ស្ទើរតែគ្មានលំនឹងនៅក្នុងខ្លួន គឺធ្វើឱ្យយើងបានដួលចុះ សូម្បីតែសម្តេចសង្ឃក៏បានចូលទៅក្នុងវាំងននផងដែរ ។ យើងកំពុងតែឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត ហើយយើងក៏កាន់តែមានការជិតស្និទ្ធ ស្និទ្ធស្នាល ទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ។ ការចាក់ប្រេង និងអំណាចចេស្តាក៏បានប្រាកដឡើង ។ មានមនុស្សជាច្រើននឹងបានក្រាបចុះ ឬក៏បានឱនលំទោនដោយខ្លួនឯង នៅចំពោះទ្រង់ ។ មានអ្នកខ្លះទៀតក៏អាចបាន ទៅជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណ ។

គ. រោងឧបោសថរបស់ស្តេចដាវីឌ

គឺជាស្តេចដាវីឌដែលបាននាំមកនូវហឹប ត្រឡប់មកកាន់ក្រុងយេរូសាឡិមវិញ បន្ទាប់ពីបានទទួលនូវការរឹបអូសយកទៅ ។ ស្តេចដាវីឌគឺជាបុរសម្នាក់ ដែលមានចិត្តទោរទៅរកព្រះ ហើយជាអ្នកដែលនៅតែបន្តការច្រៀង នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ។ អស់រយៈកាល៤០ឆ្នាំ រហូតដល់ព្រះវិហាររបស់ស្តេចសាឡូម៉ូនត្រូវបានសង់ហើយ រីឯហឹប គឺជាតំណាងឱ្យព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានគង់នៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ស្តេចដាវីឌ ។ គឺគ្មានវាំងននដែលញែកចេញពីមនុស្ស និងព្រះទេ ។ ហឹបគឺជាការរំឭកដ៏ពេញលេញពីពួកអ្នកថ្វាយបង្គំទាំងអស់ ។ មានតែយញ្ញបូជាដែលនៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ស្តេចដាវីឌទេ ដែលនៅតែបន្តថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរដល់ព្រះនោះ ។ រោងឧបោសថរបស់ស្តេចដាវីឌ បានត្រឡប់មកជាគំរូនៃការថ្វាយបង្គំសម្រាប់ពួកជំនុំនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ ។

សម័យសព្វថ្ងៃនេះ យើងមានការពិសោធន៍ពីការសម្រេចតាមហោរារបស់ព្រះទាំងនេះ គឺព្រះទ្រង់កំពុងតែកែនូវការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតចំពោះពួកជំនុំរបស់ព្រះអង្គ ។ ដូចជាស្តេចដាវីឌបានបើកឱ្យយើងម្នាក់ៗសម្រេចចិត្ត ឱ្យមានខ្សែទឹករស់ នៅកំឡុងពេលនៃការធ្វើឱ្យស្រស់បស់ទាំងនេះ ។ ចូរយើងចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ និងការបញ្ចេញនូវវិញ្ញាណរបស់យើងឱ្យបានស្រស់បស់ឡើង ឱ្យថ្មីឡើង ហើយឱ្យបានចង្អុលបង្ហាញនូវការសរសើរដល់ព្រះ ដែលពេញដោយអំណាចចេស្តា ។

សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ គឺដែលលោកអ្នកនឹងបានចូលមកកាន់តែជិតព្រះ ហើយឱ្យកាន់តែជិតស្និទ្ធនឹងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ព្រមទាំងមានបទពិសោធន៍ក្នុងភាពស្និទ្ធស្នាល និងមានជីវិតផ្លាស់ប្រែ គឺមានបទពិសោធន៍នៃការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរកិច្ចការ ១៥:១៦-១៧ លោកយ៉ាកុបបានកត់ចេញមកពីព្រះគម្ពីរអេម៉ុស ៩:១១-១២ ។

ឃ. ព្រះវិហាររបស់ស្តេចសាឡូម៉ូន

យើងមានការពណ៌នាពិរោះក្បោះក្បាយ ពីពេលវេលាជាបន្តបន្ទាប់ដែលនិយាយពីហឹបនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលបាននាំចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ស្តេចសាឡូម៉ូន ។

ព្រះគម្ពីរ ១ពង្សាវតារក្សត្រ ៨:១០-១១

ង. ការប្រណាំងប្រជែងរបស់យើង

នៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ ពួកអ្នកជឿដ៏តិចតួចបំផុតដែលមានការពិសោធន៍ពីការនេះ ។ យើងគួរតែរៀបចំចិត្តរបស់យើង ។ យើងចូលទៅតាមសេចក្តីបង្រៀន និងតាមគំរូរបស់ព្រះអង្គ ។ យើងបញ្ចេញនូវវិញ្ញាណរបស់យើង ព្រលឹងរបស់យើង និងរូបកាយរបស់យើង ឱ្យចូលទៅក្នុងភាពមានសេរី និងការចង្អុលបង្ហាញជាបន្ត នូវការសរសើរដែលគ្មានកម្រិត គឺនៅពេលដែលយើងបានចូលទៅដល់ទីលាន ។ យើងត្រូវបន្តចូលឱ្យបានកាន់តែជិតព្រះ ។ ទ្រង់បានសម្រេចព្រះទ័យ ឱ្យមានភាពស្និទ្ធស្នាលជាមួយនឹងកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែច្របាច់បញ្ចូលឱ្យបានកាន់តែជិតស្និទ្ធឡើងៗ រហូតដល់ពេលយើងបានមកជាតែមួយជាមួយនឹងព្រះអង្គ ។ ឱតើព្រះទ័យព្រះអង្គនៅក្នុងពេលភ្លាមៗនេះនឹងច្របាច់ចូលកាន់ជិតឡើង ដោយរបៀបណាទៅ ។ ចិត្តរបស់យើងគឺត្រូវតែបានជ្រើសតាំង ចុះចូល និងបន្តនូវភាពដ៏មានតម្លៃដ៏យូរអង្វែង ឱ្យមានភាពបរិសុទ្ធ ដែលមិនអាចនឹងពណ៌នាបាននៅពេលភ្លាមៗនេះ ចំពោះការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត ។

ម្យ៉ាងទៀត យើងបានចូលមកខាងក្នុងហើយ យើងមិនត្រូវថយចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ យើងត្រូវតែតាំងនៅ និងចូលស៊ុបនៅ ។ ពេលដែលយើងធ្វើការនេះ ជីវិតរបស់យើងនឹងមានការផ្លាស់ប្រែ ។ យើងនឹងនៅតែចូលឱ្យកាន់តែជិតដែលជាការផ្ចិតមិនអាចលុបជ្រះបាន ចំពោះព្រះបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គ គឺបានធ្វើវិញ្ញាណរបស់យើងកាន់តែឡើងខ្ពស់ទៅៗ ។ យើងចំណាយពេលកាន់តែច្រើននៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង គឺឱ្យបានស្និទ្ធស្នាលនឹងព្រះអង្គ នោះវិញ្ញាណរបស់យើងក៏បានអនុលោមទៅតាមរូបភាពរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ក៏នឹងមានការផ្លាស់ប្រែចូលទៅក្នុងរូបកាយ នៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយយើងនឹងបានត្រឡប់មកជាដូចនឹងព្រះអង្គ កាន់តែច្រើនឡើងប៉ុណ្ណោះដែរ ។

នេះគឺជាការទំនាក់ទំនង ដែលមានកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនោះឯង ។ វាគឺជាការដែលយើងអាចស្តាប់ឮមកពីទ្រង់កាន់តែច្បាស់ឡើង ។ ចិត្តរបស់យើងបានស្រែកច្រៀង នោះគួរតែបានព្រមព្រៀងជាមួយនឹងស្តេចដាវីឌ ពេលដែលទ្រង់បានសរសេរទុកមក ។ ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:១-២ ។

ការសម្រេចនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ

គឺជាការមានសម្រស់ស្រស់ត្រកាល ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់បានបំពេញថ្មីៗថែមមកទៀត និងបន្ថែមឱ្យមានបទពិសោធន៍នៅជុំវិញពភពលោកនេះ ។ ការងារថ្វាយបង្គំនៅក្នុងជំនុំជាច្រើន គឺមានការស្ងួតសោះកក្រោះនិងមានការសោកសង្រេង ។ ចម្រៀងចាស់ៗជួយបានត្រឹមតែពាក់កណ្តាល គឺដោយសារតែច្រៀងបទទំនុកតម្កើងចាស់ៗពេក ។ នៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ គឺរឹតតែធម្មតាទៅទៀតដែលគេបានរកឃើញពួកអ្នកជឿនៅក្នុងជំនុំដែលបានឈរនៅ ការច្រៀង ការទះដៃរបស់ពួកគេ ហើយសូម្បីតែការរាំសរសើរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមានការពិសោធន៍ពីការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត គឺនៅពេលដែលពួកគេលុតជង្គង់ចុះ ដោយលើកដៃឡើងថ្វាយទៅព្រះ ដែលមានពេញដោយទឹកភ្នែកស្រក់ចុះមកលើផ្ទៃមុខរបស់ពួកគេ គឺគេបានវង្វេងចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ នៅពេលដែលពួកគេបានច្រៀងនូវបទចម្រៀងថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់នោះ ។

ឧបករណ៍ភ្លេងគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ គឺត្រូវបានវិលត្រឡប់ចូលមកឯពួកជំនុំវិញហើយ ។ ក្រុមអ្នកច្រៀង ឬអ្នកចម្រៀង ដែលមានការប្រកបដ៏តិចតួចជាមួយនឹងព្រះ ក៏លែងនៅគង់វង់ក្នុងព្រះវិហារតទៅទៀតដែរ ។ ជំនួសឱ្យនូវការនេះពួកអ្នកជឿដែលមានការពិសោធន៍ និងមានការចាក់ប្រេងតាំងមកពីព្រះ ក៏មានការស្រស់ស្រាយ មានផ្លូវថ្មី ។

ជានិច្ចកាល សិរីល្អរបស់ផងព្រះក៏បានបំពេញដល់សាលប្រជុំ គឺអំណាចចេស្តារបស់ទ្រង់ បានបក់បោកចូលមកឆ្លងកាត់ព្រះវិហារ ដែលមានជារលកបក់បោកមកលើព្រះវិហារនោះ ។ នៅថ្ងៃនៃការឆ្លងព្រះវិហារ គឺគ្មានលទ្ធភាពនឹងឈរនៅបានឡើយ ពីព្រោះពពកនៃសិរីល្អរបស់ព្រះបានមកហ៊ុំជុំជិត ។

ព្រះគម្ពីរ ១ពង្សាវតារក្សត្រ ៨:១០-១១

ច. ការតាំងពិពណ៌របស់ស្តេចដាវីឌ

ស្តេចដាវីឌគឺជាមនុស្សម្នាក់ ដែលដឹងពីរបៀបផ្តល់ឱ្យនូវការសរសើរដល់ព្រះ ។ សូមឱ្យពាក្យតាំងពិពណ៌របស់ទ្រង់បានចូលមកជិតយើង គឺមកចំកណ្តាលអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់កំពុងតែបានធ្វើសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងការកែជាថ្មីឡើងវិញ នៃការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត ដល់ពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:១-៦

យើងគួរគប្បីសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់!

II. ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

ក. និយមន័យ

១. ការសរសើរ

ការសរសើរគឺជាការចង្អុលបង្ហាញ ពីដួងចិត្ត ការដឹងគុណ និងការអរព្រះគុណដល់ព្រះសម្រាប់គ្រប់ការទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើង ។ វាគឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីរូបកាយ និងពីការបញ្ចេញសម្លេងពីការអបអរ ដែលស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ

សម្រាប់គ្រប់ទាំងព្រះពរដ៏អស្ចារ្យ ដែលទ្រង់បានប្រទានពរមកនោះឯង ។

២.ការថ្វាយបង្គំ

ការថ្វាយបង្គំគឺជាការដ៏ខ្ពស់បំផុត បន្ទាប់ពីការសរសើរ ។ គឺជាការទៅជាលំដាប់លំដោយ ដែលមានការគិត ពីព្រះពរដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់របស់ទ្រង់មកដល់យើង គឺយើងត្រូវចង្អុលបង្ហាញពីការកោតសរសើរ និងការលើកតម្កើងរបស់យើងដល់ព្រះអង្គទ្រង់ សម្រាប់បុគ្គលភាព បុគ្គលិកលក្ខណៈ ការកំណត់ និងភាពគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះអង្គ ។

យើងកំពុងតែបំពេញការងារ ថ្វាយដល់ព្រះសម្រាប់អស់ អ្នកណាដែលទ្រង់បានដៅ និងមិនត្រឹមតែការអ្វីដែលទ្រង់មិនទាន់បានធ្វើសម្រាប់យើងនោះផងដែរ ។

ខ. ការប្រៀបធៀបពីការសរសើរនិងការថ្វាយបង្គំ

១. របៀបនៃការសរសើរដែលត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញ

ក. និយាយបានត្រឹមត្រូវល្អអំពី

ខ. បញ្ជាក់ពីការកោតសរសើរសម្រាប់

គ. ពាក្យសរសើរ

ឃ. ការកំណត់

ង. ការថ្លែងសរសើរ

ច. ការទះដៃសាទរ

ឆ. សរសើរដោយការថ្លែងសំកថា

ជ. ការសរសើរពីសេចក្តីល្អ

ឈ. ការសរសើរគឺជាការនិយាយ ឬច្រៀងអំពីព្រះទ្រង់អស្ចារ្យយ៉ាងណាហ្ន៎ ទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើង ច្រើនអ្វីម្ល៉េះហ្ន៎!

២. របៀបនៃការថ្វាយបង្គំដែលត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញ

ក. បង្ហាញពីការយកចិត្តទុកដាក់

ខ. មានវិញ្ញាណនៃការភ្ញាក់រឭក

គ. ក្រាបចុះនៅចំពោះកម្មបទនៃការថ្វាយបង្គំ

ឃ. ការគោរពដែលមានតម្លៃចំពោះ

ង. ថ្វាយកន្លែងដល់

ច. ការថ្វាយបង្គំគឺជាការចរចា ឬការច្រៀងថ្វាយដល់ព្រះ ។ លោកអ្នកបានរំលងពីចំណុចនៃការគិតអំពីរឿងរ៉ាវដែលទ្រង់បានធ្វើរួចហើយ និងបានចូលមកថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ សម្រាប់អស់អ្នកដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយ ។

៣. ការថ្វាយបង្គំគឺជាទម្រង់ដ៏ខ្ពស់បំផុតកៃការសរសើរ ។

ក. ទីមួយ វាគឺជាអាកប្បកិរិយានៃចិត្ត ។

ខ. ការកាន់កាប់ដែលមានការគោរពខ្លាំង ជាមួយនឹងអ្នកបង្កើត

គ. ការចាប់ផ្តើមនូវការជញ្ជឹងគិតផ្នែកខាងក្នុងចិត្ត

ឃ. ការជញ្ជឹងគិតដ៏មានជម្រៅជ្រៅ ទៅលើភាពធំឧត្តម និងភាពមានតម្លៃរបស់ព្រះ ។

ង. បន្ទាប់មក វាគឺជាការបង្ហូរដែលធ្វើទៅដោយឯកឯង ចំពោះគំនិត និងអារម្មណ៍ទាំងនេះ ។ ការថ្វាយបង្គំមិនអាច "ត្រូវបានធ្វើការ" វាត្រូវតែបានចូលមកដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ ។

ច. នៅទីបំផុត វាគឺជាការបង្ហូរចេញ នូវព្រលឹងក្នុងការចង្អុលបង្ហាញពីការចុះចូល ពីសតិស្មារតី ពីការអស្ចារ្យ និងពីការបូជា ដ៏មានជម្រៅជ្រៅ ។

គ. តើអ្វីទៅគឺជាការថ្វាយបង្គំ?

មុនពេលដែលយើងអាចចូលទៅ ក្នុងការថ្វាយបង្គំ វាគឺជាការចាំបាច់ ក្នុងការយល់ដឹងពីការថ្វាយបង្គំគឺជាអ្វីនោះ ។

១. ដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ

យើងអាចត្រឹមតែថ្វាយការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត ទៅដល់ព្រះពីវិញ្ញាណរបស់យើង ។

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ៤:២៤

ចំពោះការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ គឺត្រូវតែថ្វាយបង្គំដោយអស់ពីចិត្តរបស់យើង ។ ចំពោះការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណក៏មានន័យថា ការថ្វាយបង្គំអស់ពីវិញ្ញាណរបស់យើង ដោយនូវអំណាចចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គ្រប់ទាំងអស់ដែលសំណាក់នៅក្នុងកន្លែងដូចគ្នា ដែលព្រះគម្ពីរហៅថាចិត្ត ឬវិញ្ញាណរបស់យើង ។

២. ដោយនូវសេចក្ដីពិត

ចំពោះការថ្វាយបង្គំដោយសេចក្ដីពិត គឺត្រូវតែថ្វាយបង្គំ និងបើកឱ្យព្រះអម្ចាស់ស្រាវជ្រាវរកជម្រៅចិត្តដ៏ជ្រៅផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើង ។

ព្រះគម្ពីរសុភាសិត ២០:២៧

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧

៣. ការសម្អាតខ្លួនយើង

ចាប់តាំងពីយើងមិនអាចថ្វាយបង្គំព្រះ ក្នុងផ្នែកខាងសាច់ឈាម វាគឺជាសំខាន់ដើម្បីសម្អាតខ្លួនយើងពីគ្រប់ទាំងគំនិតខាងសាច់ឈាម និងពីសេចក្ដីអាក្រក់ ដើម្បីឱ្យវិញ្ញាណរបស់យើងអាចថ្វាយបង្គំព្រះ ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។

ព្រះគម្ពីរកូល៉ុស ៣:៥

ព្រះគម្ពីរកូល៉ុស ៣:១៦-១៧

យើងត្រូវតែសម្អាតខ្លួនយើង ហើយថ្វាយបង្គំដល់ព្រះមកពីចិត្តដែលត្រូវចាក់ចេញ ។ សាច់ឈាមមិនអាចថ្វាយបង្គំព្រះបានទេ ។ ប្រសិនបើយើងកំចាត់ការទាំងអស់នោះដោយខ្លួនឯង នោះគឺមិនមែនមកពីព្រះទេ ហើយគ្មានអ្វីទុកនៅទេ គឺជាវិញ្ញាណរបស់យើងដែលថ្វាយបង្គំ ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។

ឃ. លោកអ័ប្រាហាំគឺជាគំរូរបស់យើង

១. លោកអ័ប្រាហាំបានថ្វាយបង្គំ

ការយោងពីខគម្ពីរទីមួយ ចំពោះការថ្វាយបង្គំគឺជាការយកចិត្តទុកដាក់របស់លោកអ័ប្រាហាំ ។

ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ២២:៥-១៨

២. ក្រឹត្យវិន័យគឺជានិទ្ទេសទីមួយ

មានការគោលការណ៍នៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរមួយ គឺដែលត្រូវបានហៅថា "ក្រឹត្យវិន័យនិទ្ទេសទីមួយ" ។ វាបានសម្ដែងថា និទ្ទេសទីមួយនៃព្រះគម្ពីរ ចំពោះប្រធានបទ ដែលបានផ្ដល់មកឱ្យយើងនោះគឺជាការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ទៅលើអត្ថន័យ និងសេចក្ដីសំខាន់របស់វា នៅកន្លែងណាក៏ដោយ គឺតែងតែបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

ការកើតឡើងទីមួយចំពោះពាក្យ "ថ្វាយបង្គំ" គឺត្រូវបានរកឃើញ នៅពេលដែលលោកអ័ប្រាហាំកំពុងតែបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សកម្លោះៗ ដែលជូនដំណើរលោកអ៊ីសាក និងគាត់ ទៅកាន់ទីម៉ូរីយ៉ា ។

ការថ្វាយបង្គំ ឱ្យកាន់តែមានភាពធ្ងន់ធ្ងរទៅទៀត នោះគឺត្រូវបានបង្ហាឱ្យឃើញ ដោយការធ្វើនិទ្ទេសលើកទីមួយនេះឯង ។

៣. លោកអ័ប្រាហាំបានស្តាប់បង្គាប់

ការទទួលខុសត្រូវរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ចំពោះព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះ គឺជាការស្តាប់បង្គាប់មួយ ។

គ្មានផ្លូវណាសម្រាប់យើង ក្នុងស្រមើស្រមៃទៅលើការស្តាប់បង្គាប់អ្វីជាជាងការស្តាប់បង្គាប់ ចំពោះព្រះរាជបញ្ជានេះ គឺជាការទាមទាររបស់លោកអ័ប្រាហាំនោះឯង ។ លោកអ៊ីសាក គឺជាកូននៃសេចក្តីសន្យា ។

គាត់គឺត្រូវបានសម្រេចតាមសេចក្តីសញ្ញា ដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើជាមួយនឹងលោកអ័ប្រាហាំ ។

៤. យញ្ញបូជាដ៏មានប្រពលភាព

សកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំនៅពេលនោះ គឺជាសកម្មភាពដ៏ពិតប្រាកដនៃយញ្ញបូជា ដ៏មានប្រពលភាព ។ សកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំនេះ គឺទាមទារពីលោកអ័ប្រាហាំនូវការដ៏ល្អបំផុតរបស់គាត់ គឺជាដង្វាយដ៏ខ្ពស់បំផុត ដែលគាត់អាចមានលទ្ធភាពនឹងធ្វើ ។

សកម្មភាពថ្វាយបង្គំ គឺនៅតែអាចបានជាដង្វាយជាលក្ខណៈបុគ្គលដ៏សំខាន់បំផុតនោះឯង ។

ការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតមានន័យថា ការចុះចូលដ៏ពេញលេញ ទៅចំពោះព្រះហឫទ័យព្រះទាំងស្រុងនោះឯង ។ វាគឺជាការកំណត់នូវដង្វាយ ដ៏មានប្រពលភាពនោះឯង ។

៥. សកម្មភាពនៃការស្តាប់បង្គាប់ សេចក្តីជំនឿ

សកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំ គឺជាសកម្មភាពនៃការស្តាប់បង្គាប់ និងសេចក្តីជំនឿ ។ លោកអ័ប្រាហាំមិនអាចធ្វើឱ្យមានការធ្លាក់ចុះ ក្នុងការថ្វាយបង្គំនោះឡើយ ។

នៅថ្ងៃទីបីនៃដំណើររបស់គាត់ ដើម្បីថ្វាយអ៊ីសាកនោះ លោកអ័ប្រាហាំបាននិយាយថា "យើងនឹងត្រឡប់ឯអ្នកវិញ" ។

សកម្មភាពនៃការស្តាប់បង្គាប់ បានវិលត្រឡប់មកកាន់សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។

៦. ការចុះចូលដោយខ្លួនឯង

ការស្លាប់របស់លោកអ៊ីសាក គឺនឹងមានន័យពីសេចក្តីស្លាប់គ្រប់បែបយ៉ាង ដែលលោកអ័ប្រាហាំបានរស់នៅសម្រាប់នោះ ។ គ្រប់ទាំងសេចក្តីសន្យានៅក្នុងការតាំងសញ្ញា គឺជាមូលដ្ឋានលើកំណើតរបស់កូនប្រុសគាត់នោះឯង ។ គ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានជឿ គឺរួមជាមួយនឹងលោកអ៊ីសាកដែរ ។ វាគឺជាសកម្មភាពនៃការចុះចូលចំពោះព្រះ ទាំងស្រុងនោះឯង ។

ដោយសារតែការស្តាប់បង្គាប់ របស់លោកអ័ប្រាហាំចំពោះការថ្វាយបង្គំ នោះព្រះទ្រង់បានគង់នៅក្នុងការសរសើរនោះ ហើយក៏បានបំពេញដល់

លោកអ័ប្រាហាំ ក្នុងថ្វាយអ៊ីសាកធ្វើជាយញ្ញបូជានោះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២២:៣

លោកអ័ប្រាហាំបាននាំលោកអ៊ីសាក មកថ្វាយជាយញ្ញបូជា ហើយការនេះក៏បានត្រឡប់មកជាគំរូនៃយញ្ញបូជាដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ ក្រោយមក យើងបានឃើញព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា ទ្រង់បានបញ្ជូនព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ឱ្យមកធ្វើជាយញ្ញបូជានោះជាសម្រេច ។ សូម្បីតែមានលទ្ធភាពដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានត្រូវធ្វើជាយញ្ញបូជា គឺនៅក្នុងទីកន្លែងដែលលោកអ័ប្រាហាំ បានថ្វាយអ៊ីសាក ឱ្យធ្វើជាយញ្ញបូជានោះដែរ ។ យើងត្រូវតែចុះចូលពីគ្រប់ទាំងការសម្រេចចិត្ត ជាលក្ខណៈបុគ្គល មហិច្ឆិតា និងមានផែនការចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតនោះ ។

ង. តើអ្វីទៅជាយញ្ញបូជារបស់យើង?

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ១២:១-២

វាគឺជាការបម្រើដ៏មានហេតុផលសមរម្យមួយ ។ ចូរកុំត្រាប់តាមលោកិយនេះឡើយ គឺឱ្យមានការផ្លាស់ប្រែវិញ ។ វាគឺជាការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុងនោះឯង ។ លោកអ័ប្រាហាំសម្តែងពីការ ចុះចូលដ៏រឹងមាំនេះឯង គឺជាការតម្រូវឱ្យមានសេចក្តីជំនឿដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ វាជាការធ្វើដំណើរទៅដោយមានការទាស់ទទឹងនឹងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះឬទេ ។ បើទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏លោកអ័ប្រាហាំបាននិយាយដោយសេចក្តីជំនឿថា "កូនរបស់ខ្ញុំនិងខ្ញុំ នឹងវិលត្រឡប់មកវិញ" ។

ការថ្វាយបង្គំ គឺជាការនាំឱ្យយើង ចូលទៅក្នុងសិរីល្អរបស់ផងព្រះ ។ យើងមានសេរីភាពនៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះ ។ យើងត្រូវបានទទួលនូវការគាំទ្រឱ្យបានកាន់តែជិតស្និទ្ធ ដែលមានការផ្ចិតទៅនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ដែលមិនរលុបគឺដែលបានបង្កើតមកលើវិញ្ញាណរបស់យើងនោះឯង ។ យើងចំណាយពេលនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ច្រើនប៉ុណ្ណា នោះវិញ្ញាណរបស់យើង ក៏បានអនុលោមទៅតាមរូបភាពរបស់ព្រះអង្គច្រើនប៉ណ្ណោះដែរ ហើយជីវិតរបស់យើងក៏មានការផ្លាស់ប្រែ ចូលទៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយយើងនឹងបានត្រឡប់មកជាដូចព្រះអង្គបានច្រើនប៉ុណ្ណោះដែរ ។

ច.ឧបករណ៍ភ្លេងសម្រាបការថ្វាយបង្គំ

មានឧបករណ៍ភ្លេងជាច្រើនសម្រាប់ប្រើ ក្នុងការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ស្តេចដាវីឌ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:១-៦

នៅក្នុងបទទំនុកដំកើងខ្លី១មួយនេះ ស្តេចដាវីឌបានចុះក្នុងបញ្ជីឧបករណ៍ភ្លេងទាំង៧ ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ ក្នុងការសរសើរដល់ព្រះ ។ គឺជា "ឧបករណ៍" ចុងក្រោយ និងសំខាន់៧ សម្រាប់ជួយដល់ការបំពងសម្លេងរបស់យើងគឺ:

១. ត្រែ (ត្រុមប៉ែត)

២. ពិណ

៣. ពិណបុរាណ

៤. សំកោរ

៥. ប្រដាប់មានខ្សែ

៦. ខ្លុយ

៧. ឈ្មោះ

៨. សម្លេងរបស់យើង

ឆ. ចូរយើងថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្ដីពិត

ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ ១៣:២

ពេលដែលពួកគេបានបំពេញកិច្ចការងារ ថ្វាយដល់ព្រះ នោះពួកគេត្រូវបានប្រទាន នូវទិសដៅពិសេសដែលមកពីព្រះ ។

១. ចូរយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ ឱ្យអស់ពីចិត្តរបស់ផងយើង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:១-២

ទូលបង្គំនឹងស្វែងរកព្រះភក្រ្តទ្រង់ ។ ទូលបង្គំនឹងសម្លឹង មើលភាពស្រស់ស្អាតរបស់ទ្រង់ ។ សូមឱ្យទូលបង្គំបាននៅក្រោមម្លប់ នៃព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា នៅក្នុងទីអាថិកំបាំងនៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ មនុស្សនឹងត្រូវបានទទួលការប្រោសឱ្យជា ដោយម្លប់របស់លោកពេត្រុស ដែលជាស្រមោលជះទៅលើពួកគេ ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យយើងខ្ញុំបានរស់នៅក្នុងម្លប់របស់ព្រះ និងឱ្យបានជាអ្នកថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ផង ។

២. លោកម៉ូសេបានចាំងជះ នូវសិរីល្អរបស់ផងព្រះ ។

លោកម៉ូសេបានចំណាយពេលវេលា ចំនួន៤០ថ្ងៃ ៤០យប់នៅលើភ្នំជាមួយនឹងព្រះ ។ លោកម៉ូសេបានមានការផ្លាស់ប្រែ មុខរបស់គាត់ពេញដោយពន្លឺ ។ គឺមានសិរីល្អយ៉ាងដូច្នោះ មកសណ្ឋិតលើគាត់ ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមិនអាចសម្លឹងមើលមុខគាត់បាន ។

ព្រះគម្ពីរនិក្ខមនំ ៣៤:២៩-៣០

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៦០:១-២

មនុស្សប្រុសត្រូវបានបង្កើតមក ឱ្យមានរូបភាពរបស់ផងព្រះ ។ សិរីល្អនោះឯង ដែលបានបាត់បង់ទៅ គឺនៅពេលដែលលោកអ័ដាម និងនាងអេវ៉ាបានធ្វើបាប ។ គ្រប់ទាំងអស់សុទ្ធតែបានធ្វើបាប ហើយក៏បានធ្លាក់ចុះនូវសិរីល្អរបស់ព្រះ ។ សិរីល្អនោះឯង គឺត្រូវបានរកឃើញ នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គការគង់នៅក្រោមម្លប់ នៃព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ហើយដែលត្រូវបានបំផ្លាស់បំប្រែពីសិរីល្អទៅដល់សិរីល្អ ។ សូមឱ្យយើងបានត្រឡប់ទៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ។ ព្រះវរបិតាទ្រង់បានស្វែងរកអស់អ្នក ដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្ដីពិត ។ ដូច្នេះ ចូរមកថ្វាយបង្គំ ហើយស្រូបយកព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ចុះ ។

ក្រុមពិភាក្សា

១. ចូរពិភាក្សាថា តើទីបរិសុទ្ធបំផុតដែលនៅផែនដី មានឋានៈស្មើនឹងបល្ល័ង្កនៃព្រះដែលនៅស្ថានសួគ៌ ដោយរបៀបណា ។

២. ព្រះទ្រង់បានសម្រេចព្រះទ័យថា ដែលយើងចូលមកក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ នោះគឺយើងត្រូវតែចាប់យកនូវភាពស្និទ្ធស្នាល ដើម្បីធ្វើយ៉ាងដូច្នោះ ។ តើយើងត្រូវចាប់យកភាពស្និទ្ធស្នាល ដើម្បីចូលមកក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ដោយរបៀបណា?

៣. ម្យ៉ាងទៀត យើងបានចូលមកក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គហើយ នោះយើងមិនត្រូវឆាប់វិលបែរត្រឡប់ទៅវិញនោះឡើយ ។ យើងត្រូវតែរង់ចាំ ឱ្យបានរឹតតែចូលជ្រៅថែមទៀត ។ តើដោយព្រោះហេតុអ្វី?

ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង

១. ក្នុងមួយរំពេចដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចូលទីវង្គត នៅលើឈើឆ្កាង នោះតើហេតុអ្វីបានជាវាំងននក្នុងព្រះវិហារត្រូវរហែកចាប់ពីលើមកដល់ក្រោម?

២. ចូរធ្វើការពណ៌នាដោយពាក្យសម្តី របស់លោកអ្នកផ្ទាល់ ដោយមិនចាំបាច់មើលកំណត់ត្រារបស់លោកអ្នក អំពីការផ្សេងគ្នារវាងការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំនោះ ។

៣. តើវាន័យយ៉ាងដូចម្តេច ចំពោះការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនោះ?

ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

មេរៀនទី ២: ហេតុអ្វី អ្នកណា ពេលណា ហើយនៅកន្លែងណា

ព្រះគម្ពីរគឺមានពេញទៅដោយ សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះទៅដល់មនុស្សរបស់ព្រះអង្គ ឱ្យបានត្រឡប់មកជាអ្នកសរសើរ និងជាអ្នកថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ ។ វាគឺជាការសំខាន់ក្នុងការចំណាយពេលវេលាអាន ពីព្រះបន្ទូលទ្រង់ដើម្បីឱ្យពួកគេនឹងបានដឹង:

ហេតុអ្វីដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះអង្គ
អ្នកណាដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះអង្គ
នៅពេលណាដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះអង្គ
នៅកន្លែងណាដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះអង្គ

I. ចម្លើយទៅនឹងសំណួរទាំងឡាយនេះ

ក. ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវតែសរសើរដល់ព្រះ?

១. គឺដោយសារតែទ្រង់មានតម្លៃខ្ពស់ត្រូវតែអរព្រះគុណ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៧:១,២៨

២. គឺដោយសារតែទ្រង់មានតម្លៃខ្ពស់ត្រូវតែសរសើរ

ព្រះគម្ពីរ ២សាំយូអែល ២២:៤

៣. គឺដោយសារតែទ្រង់ធំអស្ចារ្យ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤៨:១

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៩៦:៤

៤. គឺដោយសារតែទ្រង់មានសកម្មភាពដ៏មានឫទ្ធិចេស្តា

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:២

៥. គឺដោយសារតែទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង

ព្រះគម្ពីរលូកា ១០:២០

៦. ទ្រង់ជាព្រះដ៏មានសិរីល្អ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៥០:២៣

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៩:៣០

៧. យើងត្រូវទទួលបញ្ជាឱ្យសរសើរ

ក. តាមរយៈស្តេចដាវីឌ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៩:១

ខ. តាមរយៈលោកសាវ័កប៉ុល

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ៥:១៩

គ. តាមរយៈលោកសាវ័កយ៉ូហាន

ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ១៩:៥

៨. គឺដោយសារតែទ្រង់ល្អអស្ចារ្យ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៩២:១-២

៩. គឺដោយសារតែគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៧:១

១០. គឺដោយសារតែវាជាការមានសោភណភាព

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៣:១

១១. តើការសរសើរជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរឬទេ?

មានការកោតខ្លាចមួយ នៃការសរសើរព្រះចំពោះអ្នកខ្លះ គឺដោយសារតែពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថា វាគឺជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។ នេះគឺជាការជំទាស់ទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយ ។

ព្រះគម្ពីរ ២សាំយូអែល ៦:១៤-១៦,២១-២៣

១២. ព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងការសរសើរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២២:៣

ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើង មានពេញដោយការសរសើរ នោះពួកគេក៏ត្រូវបានបំពេញដោយសារ

ព្រះផងដែរ ។ ប្រសិនបើផ្ទះរបស់យើងមានពេញ ដោយការសរសើរ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានបំពេញ ដោយព្រះផងដែរ ។ យើងអាចនឹងមានការចុះចូល ដោយខ្លួនយើង ដោយមានព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ គឺ ដោយការចុះចូលក្នុងការសរសើរនោះឯង ។

១៣.ការសរសើរគឺជាការបញ្ចេញនូវកម្លាំង ។

ព្រះគម្ពីរនេហេមា ៨:១០ខ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២៨:៧

១៤. ការសរសើរគឺនាំមកនូវការបានសម្រេច ។

ព្រលឹងដែលសរសើរ នោះគឺមានអំណរនៅក្នុង ព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះទ្រង់ក៏ប្រទានឱ្យគេមានចិត្ត របស់ទ្រង់ដ៏យូរអង្វែង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៧:៤

ចូរកំណត់ចំណាំថា ការសរសើរ គឺត្រូវតែចូល មកជាដំបូង មុនពេលដែលយើងបានទទួល ។ រឿង នោះគឺដោយសារតែការសរសើរ ដែលបានដាក់ចូល ទៅក្នុងឯកសិទ្ធិរបស់យើងជាលំដាប់លំដោយ ហើយ បន្ទាប់មកព្រះទ្រង់ក៏អាចវែងយើង ទៅតាមការ សម្រេចចិត្តចេញពីចិត្តរបស់យើងដែរ ។

១៥.ការសរសើរគឺនាំមកនូវជ័យជម្នះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៨:៣

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:២១-២២

ស្តេចយ៉ូសាផាត និងពួកទាហានអ៊ីស្រាអែល គឺ ត្រូវបានចុះចូលដោយពួកកងទ័ពទាំងបីក្រុម ។ ពេល ដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើមច្រៀងសរសើរ ដល់ព្រះ យេហូវ៉ា នោះព្រះយេហូវ៉ាក៏បានបណ្តាលឱ្យមានការ ពួនស្ទាក់វាយ ហើយពួកកងទ័ពទាំងបីក្រុមនោះ ក៏ត្រូវទទួលការបរាជ័យ ។ សូម្បីតែការរស់នៅរបស់ យើងនៅក្នុងសមរភូមិជារៀងរាល់ថ្ងៃក៏ដោយ ក៏ការ សរសើរអាចដឹកនាំផ្លូវយើងឱ្យមានជ័យជម្នះដែរ ។

ខ. តើអ្នកណាត្រូវសរសើរដល់ព្រះ?

១. គ្រប់ទាំងសាច់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៥:២១ខ

២. ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៣:១-២

៣. គ្រប់ទាំងអស់ដែលមានដង្ហើម

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:៦

៤. គ្រប់មនុស្សទាំងអស់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៧:៣,៥

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៧៨:៤

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៧៩:១៣

៥. ពួកអ្នកសុចរិត

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤០:១៣

៦. ពួកបរិសុទ្ធ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង១៤៥:១០

៧. ពួកអ្នកបានទទួលការប្រោសលោះ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៧:១-២

៨. អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២២:២៣

៩. ពួកអ្នកបម្រើព្រះ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១១៣:១

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៣៤:១

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៣៥:១

១០. ពួកទេវតាទាំងអស់របស់ទ្រង់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៨:២

១១. ធម្មជាតិទាំងអស់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៨:៧-១០

១២. ស្តេច និងប្រជារាស្ត្រ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៨:១១-១៣

គ.តើនៅពេលណាដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះ?

១. ចាប់ពីព្រឹកដល់យប់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១១៣:៣

២. រាល់ថ្ងៃទាំងអស់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៧១:៨

៣. ពេលដែលយើងរស់នៅ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៦:២

ការសរសើរនៅគ្រប់ពេល គឺមិនត្រឹមតែនៅពេលដែលរឿងរ៉ាវទាំងឡាយសុទ្ធតែល្អនោះទេ ។

៤. នៅតែបន្ត

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៤:១

៥. នៅពេលដែលអស់កម្លាំង

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:១១

ក្នុងពេលលំបាកបំផុតក៏ត្រូវតែសរសើរព្រះ គឺពេលដែលមានការលំបាកនោះឯង ។

៦. គ្រប់ពេលជានិច្ច

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ៥:២០

ឃ. កន្លែងណាដែលយើងត្រូវសរសើរដល់ព្រះ?

១. នៅក្នុងព្រះវិហារ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២២:២២,២៥

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៧:៣២

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៩:១

២. នៅក្នុងទីលាក់កំបាំង

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:១

៣. ក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងឡាយ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៥៧:៩

៤. ក្នុងទីលានរបស់ទ្រង់

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០០:៤

៥. ក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្ស

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៩:៣០

II. ពាក្យ “សរសើរ” ដែលបានបកប្រែនៅគ្រាសញ្ញាចាស់

ពាក្យនៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ដែលមានចំនួនផ្សេងគ្នា និងច្បាស់ៗ គឺត្រូវបានគេប្រើក្នុងការពណ៌នាពីការសរសើរនៅក្នុងគ្រាសញ្ញាចាស់ ។ ការសិក្សាពីពាក្យទាំងនេះ គឺបើកសម្តែងពីការយល់ដឹងច្បាស់លាស់ជាជាងអ្វី ដែលមានន័យចំពោះការសរសើរដល់ព្រះ នៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះទៅទៀត ។

ពាក្យជាភាសាហេព្រើរសម្រាប់ “សរសើរ” គឺបានចង្អុលបង្ហាញ ពីការរាំជួយ និងសកម្មភាពបានយ៉ាងច្រើន ។

ក. ហាឡាល (Halal)

ពាក្យ “ហាឡាល” គឺត្រូវបានគេប្រើជាញឹកញាប់បំផុតក្នុងការបកប្រែមកជាពាក្យសរសើរនេះ ។ វាបានលេចឡើង

ចំនួន១៦០ដង នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ មានន័យថាៈ ការសរសើររបស់ទ្រង់ គឺបានមកពីព្រះអង្គ (ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្ដីពិត) ។

១. បង្កើតនូវការបង្ហាញ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២២:២២

២. ការអំនួត

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០២:១៨

៣. ពិធីបុណ្យ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៥:១៨

៤. ការសរសើរហួសហេតុអំពី

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៧:៣២

៥. សិរីល្អនៅក្នុង

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៤:១០

៦. ការចាំងជះពន្លឺ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤១:១៨

ការសរសើរដ៏ពិត គឺនៅចំពោះដែលត្រូវតែឱ្យមានសម្លេងច្បាស់លាស់ ។ គឺមិនត្រូវមានការភាន់ច្រឡំពីអ្វីទៅខាងមុខនោះឡើយ ។ វាគឺជាកំណត់ត្រានៃពិធីបុណ្យសេចក្ដីអំនួតនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ។

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:២១-២២

ខ.តេហ៊ីលឡា (Tehillah)(ពាក្យក្លាយមកពី ហាឡាល)

ការបញ្ជាក់របស់ពាក្យ "តេហ៊ីលឡា" គឺសំដៅទៅលើការច្រៀង ។ វាត្រូវបានគេប្រើចំនួន៥៧ដង នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។

១. គឺជាការឱ្យអត្ថន័យទៅលើការច្រៀងនូវចម្រៀងសរសើរដ៏ច្បាស់លាស់ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១១៩:១៧១

២. គឺជាការធ្វើបុណ្យសម្រាប់ព្រះអង្គ ដោយនូវចម្រៀង

ព្រះគម្ពីរហាបាគុក ៣:៣

៣. ថ្លែងការអួតពីទ្រង់

យើងត្រូវតែអួតពីទ្រង់ដោយពាក្យនិយាយ និងប្រគំតន្ត្រី ព្រមទាំងការច្រៀង ។

ព្រះគម្ពីរចោទិយកថា ១០:២១

គ. ថ្ងៃសាបាត់

១. ស្រែកច្រៀងដោយសម្លេងព្ធ១

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៣:៣

២. ស្រែកប្រកបដោយជ័យជម្នះ

ព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល ២:២៣

៣. ថ្វាយសិរីល្អដោយនូវជ័យជម្នះ

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១១៧:១

ការសរសើរគឺមិនមែនជាសេចក្ដីត្រូវការ ឱ្យមានសម្លេងរំពងខ្លាំងៗជានិច្ចកាលនោះទេ ។ យើងក៏មិនមែនត្រូវការស្រែកជានិច្ចកាលនោះដែរ គឺវាមានពេលសម្រាប់ការហាត់សមជាសំខាន់ ក្នុងការសរសើរព្រះផងដែរ ។ វាគឺជាសិទ្ធិក្នុងការសម្ដែង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤៧:១

ឃ. ហ្សាម៉ារ (Zamar)

១.ការប៉ះពាល់ ឬលេងដោយខ្សែ

២. ក៏មានវិញ្ញាណនៃការច្រៀងសរសើរ ដូចជាការបន្ទរតាមឧបករណ៏ភ្លេងជាដើម ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៨:១-៣

ង.យ៉ាដាហ(Yadah)

១. ផ្ដល់ឱ្យនូវការថ្លែងអរព្រះគុណជាបន្ត

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៩:៣០

២. ក៏មានការគិតពីការថ្វាយនូវអំណរគុណ ដោយលើកដៃចុះចូលចំពោះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៣:២

៣. ការចុះចូល

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ៧:៣

ច. តូវដាហ (Towdah)

ពាក្យ "តូវដាហ" ពីមកពីឫសគល់ដូចគ្នា គឺជាពាក្យ "យ៉ាដាហ" ហើយមានន័យថា:

១. ការលាតដៃដោយគោរព និងដោយអរព្រះគុណ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:៤

២. ការថ្វាយយញ្ញបូជាដោយការទទួលស្គាល់ និងចុះចូល

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៥០:២៣

ឆ.បារ៉ាក(Barak)

១. ការលុតជង្គង់ចុះដោយគោរព

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៩៥:៦ខ

២. ការលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះអ្នកខ្លះ ក្នុងការបន្ទាបខ្លួនជាក់ស្ដែង និងក្នុងការសម្ដែងពីតម្លៃ និងតួនាទីដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ។

ជ. សាចាហ(Shachah)

នៅពេលដែលគេប្រើពាក្យជាភាសាហេព្រើរនោះត្រូវបានបកប្រែថា "ថ្វាយបង្គំ" មានតែពាក្យជាភាសាហេព្រើរតែមួយគត់ ដែលត្រូវបានប្រើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ។

សាចាហ មានន័យថា អស់អ្នកដែលក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះ ដោយការថ្វាយបង្គំ និងការគោរព ។ វាក៏ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញផងដែរ នូវអាកប្បកិរិយារបស់ចិត្ត សូម្បីតែរូបកាយរបស់មនុស្សណាម្នាក់ ដែលមិនបានឱនលំទោនក៏ដោយ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៩៥:៦

ចូរយើងលុតជង្គង់ចុះ នៅចំពោះព្រះដ៏ជាអ្នកកត់ចំណាំនៃយើង ។

III. ការរុករកឱ្យឃើញនូវការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំចេញមកពីពាក្យជាភាសាហេព្រើរ

ក. ការចង្អុលបង្ហាញខាងរូបកាយ

ការសរសើរគឺជាការចង្អុលបង្ហាញខាងរូបកាយទៅចំពោះអាកប្បកិរិយាខាងវិញ្ញាណ គឺជាការទទួលខុសត្រូវផ្នែកខាងក្នុងចិត្ត ក្នុងការបើកសម្ដែងរបស់ព្រះ និងភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ផងទ្រង់ ។

សកម្មភាពខាងរូបកាយគឺតែងតែមានការសរសើរ គឺជារឿងរ៉ាវដែលយើងធ្វើ ។ វារួមបញ្ចូលទាំងការបើកបង្ហាញការធ្វើពិធីបុណ្យ ការថ្វាយសិរីល្អ ការរវើរវាយ ការលេងភេងការលើកដ និងការលុតជងង់ចុះ ។ ការសរសើរដ៏ពិតគឺត្រូវតែមានការបើកសម្ដែង ។

ខ.ការចង្អុលបង្ហាញពីការបញ្ចេញសម្លេង

ការសរសើរដ៏ច្រើនលើសលុប គឺមានការចូលរួមនឹងការចង្អុលបង្ហាញពីការបញ្ចេញសម្លេង ។ ចម្រៀងនៃការសរសើរដ៏ច្បាស់លាស់ គឺជាការផលិតនូវសម្លេង ការអួត ការច្រៀង ការស្រែកដោយសម្លេងខ្លាំង ការផ្តល់ឱ្យនូវសម្រែកជ័យជម្នះ និងការផ្តល់ឱ្យនូវការថ្លែងអរព្រះគុណដល់ព្រះបានយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។

គ. ការបញ្ចេញអារម្មណ៍

ការសរសើរគឺអាចត្រូវបាន ជាការបញ្ចេញនូវអារម្មណ៍ ។ ការសរសើរព្រះ គឺមិនមែនជាការហាត់សមនូវអារម្មណ៍នោះទេ គឺជាសកម្មភាពខាងវិញ្ញាណវិញ ។

ការសរសើដ៏ពិតនឹងតែងតែនាំមក នូវការបញ្ចេញអារម្មណ៍ ។

អារម្មណ៍គឺមិនមែនជាការសំខាន់ទៅលើសាច់ឈាម ឬខាងផ្នែករូបសាច់នោះទេ ។

ព្រះទ្រង់បានប្រទានឱ្យយើងនូវអារម្មណ៍ ហើយពួកវាគឺត្រូវតែបានគេប្រើក្នុងការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គ ។ អារម្មណ៍គឺរួមបញ្ចូលទាំងការធ្វើពិធីបុណ្យ ការរវើរវាយ និងការផ្តល់ឱ្យនូវការចង្អុលបង្ហាញ ដោយការស្រែកខ្លាំងៗ ។

ឃ. ការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅ

ការសរសើរគួរតែបានធ្វើរួចហើយ ខាងភ្នែកអាកប្បកិរិយានៃការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅនោះ ។ ការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅមានន័យថា កិត្តិយស និងការរាប់អានពីអ្នកណាម្នាក់ដ៏សមរម្យ ។

សកម្មភាពនៃការសរសើរ គឺមិនដែលបានអនុញ្ញាតឱ្យមានភាពអាប់ឱនចូលទៅក្នុងការហួសកំណត់ នៅខាងក្រៅព្រំដែននៃការចាក់ប្រេងតាំង និងការបង្ហូរមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងអង្គប្រជុំពិសេសមួយនោះជាដើម ។

ការសរសើរព្រះដ៏គ្មានព្រំដែន គឺមានន័យថា ជាសេចក្តីអំណរដោយខ្លួនឯង វាត្រូវតែបានផ្តល់ឱ្យនូវការចង្អុលបង្ហាញទៅលើការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅ ព្រមទាំការអរព្រះគុណដល់ព្រះនោះឯង ។

ង.សេចក្តីសរុបបញ្ចប់

យើងក៏អាចប្រមូលនូវសេចក្តីសរុបបញ្ចប់ ចេញពីពាក្យជាភាសាហេព្រើរទាំងនេះ ។

ព្រះទ្រង់ជាវិញ្ញាណ ហើយយើងត្រូវថ្វាយបង្គំទ្រង់ ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត ។

ការសរសើរគឺអាចជាអារម្មណ៍ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែរវាងមើលការដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងការសរសើរ ដែលមានសេចក្តីអំណរមកពីសាច់ឈាមផងដែរ ។ វាត្រូវតែមានការសរុបដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនជាការបើកសម្តែងពីសាច់ឈាមនោះទេ ។

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ៤:២៣-២៤

ព្រះទ្រង់ជាព្រះវរបិតារបស់យើង ដែលទ្រង់បានស្វែងរកអស់អ្នកដែលនឹងថ្វាយបង្គំទ្រង់ ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិតនោះឯង ។ តើលោកអ្នកនឹងទទួលខុសត្រូវដោយរបៀបណា? ការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំ គឺត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។ យើងមានឯកសិទ្ធិក្នុងការបានសម្រេច ដែលបានមកពីព្រះទ័យនៃព្រះវរបិតារបស់យើង ។ បន្ទាប់មក ព្រះទ្រង់បានគង់នៅក្នុងការសរសើររបស់យើង ហើយក៏បានបំផ្លាស់បំប្រែយើងឱ្យចូលទៅក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះអង្គ ។

ក្រុមពិភាក្សា

១. ហេតុអ្វីបានជាត្រូវតែបានទទួលនូវការបើកសម្ដែង ពីការសរសើរដ៏ពិតប្រាកដ?

២. ចូរប្រឹក្សាឱ្យបានរឹតតែជ្រៅទៀត ពីអ្វីដែលមានន័យ ថាលុតជង្គង់ចុះចំពោះអ្នកណាម្នាក់ ។

៣. ហេតុអ្វីបានជាព្រះទ្រង់បានបញ្ជាយើង ឱ្យសរសើរ (ទំនុកដំកើង ១៤៩:១ អេភេសូរ ៥:១៩ និងវិវរណៈ ១៩:៥)?

ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង

១. ការសរសើរគឺត្រូវតែបានផ្ដល់មកឱ្យ ពីការចង្អុលបង្ហាញនូវការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅ ព្រមទាំងការថ្លែងអំណរព្រះគុណចំពោះព្រះ ។ តើមនុស្សម្នាក់អាចធ្វើការនេះឱ្យបានច្បាស់លាស់ដោយរបៀបណា?

២. ពាក្យនីមួយៗនៅក្នុងភាសាហេព្រើរ សម្រាប់ពាក្យ "សរសើរ" ដែលលោកអ្នកបានសិក្សារៀនសូត្រមកនេះ គឺជានិយមន័យដ៏ជាទីគាប់ចិត្តរបស់លោកអ្នក ។ ហេតុអ្វី?

៣. តើអ្វីទៅជាការសម្រេចចិត្តរបស់លោកអ្នក? ចូរធ្វើការអធិស្ឋានទូលសូមទៅព្រះ ឱ្យទ្រង់បានដឹកនាំបន្ថែមទៀតចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្ដីពិត ។

ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

មេរៀនទី ៣ៈ គោលបំណងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ

I. មានពាក្យនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបន្ថែមទៀត

ក. ពាក្យដែលបកប្រែថា សរសើរ និង ថ្វាយបង្គំ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

មានពាក្យច្រើនជាភាសាក្រិក ដែលត្រូវបានប្រើក្នុងការពណ៌នាពីការសរសើរ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ការសិក្សានូវពាក្យទាំងនេះនឹងបើកឱ្យយើង ក្នុងការធ្វើសកម្មភាពបន្ថែមទៀត និងការចង្អុលបង្ហាញនូវការសរសើរព្រះរបស់យើង ។

១. **អាយនេអូ** (Aineo)

ក. ដង្ហាយ ឬពិធីនៃការសរសើរ

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ១៥:១១

ខ. ការលើកសម្លេងចុះឡើងក្នុងការអរព្រះគុណ

ព្រះគម្ពីរលូកា ១៩:៣៧

២. **អេប៉ាយនេអូ** (Epaineo)

ក. ដោយទះដៃសាទរ

ព្រះគម្ពីរ ១ពេត្រុស ១:៧

ខ. ការលើកតម្កើងដល់

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ១:៦

៣. **អេឡូហ្សេអូ** (Eulogeo)

មានន័យថា និយាយល្អចំពោះ ឬធ្វើសំកថា

ព្រះគម្ពីរលូកា ១:៦៤

៤. **ដុកសា** (Doxa)

អត្ថន័យពាក្យ "ថ្វាយសិរីល្អ" ។ យើងមានការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងពាក្យ "ដុកសូឡូជី": ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ ។

ពាក្យ ដុកសា គឺបានចង្អុលប្រាប់បន្ថែមទៀតទៅលើបរិយាកាស ដែលបានបង្កើតមកដោយការថ្វាយបង្គំ ជាជាងការចង្អុលបង្ហាញខាងផ្នែករូបកាយ ។

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ៩:២៤ក

៥. **ប្រូសគូនេអូ** (Proskuneo)

ការក្រាបចុះ

ប្រូសគូនេអូ គឺមានន័យថា "ឱនលំទោនដោយថ្វាយសក្ការបូជា" ។

ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ២:២

ខ.និយមន័យនៃកាលកំណត់ក្នុងព្រះគម្ពីរ

១. ទំនុកដំកើង

ពាក្យទំនុកដំកើង គឺបានមកពីពាក្យជាភាសាក្រិកថា "ផ្សុមម៉ូស" (psalmos)។ វាមានន័យជាទូទៅគឺ "ទំនុកដែលផ្សំឡើងដើម្បីច្រៀង" ។

២. "ផ្សុមម៉ូស" (psalmos)

ពាក្យ "ផ្សុមម៉ូស" គឺជាទំនុកដំកើងដែលមានការប្រគុំបទភ្លេង ។ អត្ថន័យដើមរបស់វាគឺ "ញាក់ ឬកន្ត្រាក់ជាមួយនឹងម្រាមដៃទៅលើខ្សែ ដែលជាឧបករណ៍ភ្លេង ជាមួយនឹងពិណ" ។

៣. ចម្រៀងទំនុកដំកើង

ចម្រៀងទំនុកដំកើង គឺចេញមកពីពាក្យភាសាក្រិក "ហាំម៉ែនស"(humans) គឺមានន័យថា

ចម្រៀងនៃការសរសើរដល់ព្រះ ឬជាពាក្យដែលមកពីភាសាក្រិកថា "ហាំនេអូ"(humneo) មានន័យថា "ច្រៀងចម្រៀងនៃការសរសើរមួយបទថ្វាយព្រះ" ។

៤. ចម្រៀងខាងឯវិញ្ញាណ

ពាក្យជាភាសាក្រិក "ព្នឺម៉ាទីកុស អូដេ" (ចម្រៀងខាងឯវិញ្ញាណ) (pneumatikos ode) មានន័យថា "ចម្រៀងចេញមកដោយឯង១ ដែលមានពាក្យ និងបទភ្លេងដែលបានប្រទានមកនៅពេលតែមួយ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" ។

ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់ប្រទានឱ្យយើង នូវចម្រៀងថ្មី គឺជាការបញ្ជាក់បង្ហាញពីចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងពេលភ្លាម១ ។

II. គោលបំណងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះសម្រាប់ការសរសើរ

យើងរាល់គ្នាត្រូវបានបង្កើតមកសម្រាប់ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ ។ ការសម្រេចចិត្តដ៏ធំបំផុតនៃជីវិតរបស់យើងនោះគួរគប្បីឱ្យបានសរសើរ និងថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ។ ចំពោះហេតុផលដែលយើងរស់នៅ នោះគួរគប្បីត្រូវថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអង្គ ។ លោកសាវ័កយ៉ូហាន បានប្រាប់យើងថា ព្រះទ្រង់បានស្វែងរកសម្រាប់កូនប្រុសស្រី ឱ្យបានថ្វាយបង្គំទ្រង់!

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ៤:២៣

ក. ព្រះទ្រង់មានសេចក្តីអំណរជាមួយនឹងការច្រៀង ។

ព្រះអង្គទ្រង់មានសេចក្តីអំណរ មកលើយើងដោយមានចម្រៀងនោះឯង!

ព្រះគម្ពីរសេផានា ៣:១៧

ពាក្យជាភាសាហេព្រើរ បានប្រើក្នុងការពិពណ៌នាពីសកម្មភាពរបស់ព្រះ ដោយមានសេចក្តីអំណរ គឺមានន័យថា "លោតឡើងលោតចុះ និងបង្វិលជុំវិញ ដោយសេចក្តីរំជួយដែលសម្តែងសេចក្តីសប្បាយរីករាយក្រៃលែង" ។

យើងអាចទូលសួរថា "ហេតុអ្វីបានជាព្រះទ្រង់បានរំភើបចិត្តជាមួយនឹងយើងខ្ញុំ គឺដែលទ្រង់មានសេចក្តីអំណរ ទាំងលោតឡើងលោតចុះ ទាំងបង្វិលជុំវិញ ដោយសេចក្តីរំជួយដែលសម្តែងសេចក្តីសប្បាយរីករាយក្រៃលែងដល់ម្ល៉េះ?"

ដើម្បីឱ្យបានយល់ពីចម្លើយចំពោះសំណួរនេះ គឺយើងត្រូវការត្រឡប់ទៅឯអតីតកាលដ៏អស់កល្ប និងមានការយល់ដឹងពីមុខងារនៃការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំដោយពួកទេវតា ។

ខ.ពួកទេវតាដែលបានបង្កើតឡើង

តាំងពីអស់កល្បរៀងមក ពួកទេវតាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះសម្រាប់ឱ្យមានមុខងារច្បាស់លស់ ។ ពួកទេវតាទាំងសល់សែន គឺហាក់ដូចជាមានអ្នកដឹកនាំមានមេបីក្រុម ។

១. មហាទេវតាមីកែល

គឺជាអ្នកដឹកនាំក្រុមធំ នៃពួកទេវតាជាអ្នកចម្បាំង ។ គាត់ និងពួកទេវតារបស់គាត់ បានហោះហើរប្រឆាំងនឹងនាគពីបុរាណ ហើយក៏បានបណ្តេញវាចេញពីស្ថានសួគ៌មក ។

២. ទេវតាកាព្រីយ៉ែល

គឺជាអ្នកដឹកនាំពួកទេវតា ក្នុងការបញ្ជូនព្រះរាជសារ ហើយក៏មានការស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ ។ ពួកគេបានលេចមក ជាមួយនឹងព្រះរាជសារនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ ។

៣. ទេវតាលូស៊ីហ្វើរ

គឺជាអ្នកដឹកនាំពួកទេវតា ដែលបានបង្កើតមកពិសេសសម្រាប់សរសើរ និងថ្វាយបង្គំ គឺជាអ្នកគ្របបាំង និងការពារបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ។

គ. លូស៊ីហ្វើរ គឺជាចេរូប៊ីនយាមល្បាត

ព្រះទ្រង់បានបង្កើតទេវតាលូស៊ីហ្វើរមក ឱ្យធ្វើជាចេរូប៊ីនអ្នកយាមល្បាត ការពារបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ។

ព្រះគម្ពីរអេសេគាល ២៨:១៤

នៅពេលដែលចេរូប៊ីនបានគ្របបាំង ទីសន្តោសប្រោសគឺជាហិបនៃសេចក្ដីសញ្ញា ដោយស្លាបរបស់ពួកគេ សូម្បីតែលូស៊ីហ្វើរនៅបន្ទាប់ពីបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ "គឺជាអ្នកទទួលការចាក់ប្រេងតាំងជាចេរូប៊ីន ធ្វើជាអ្នកគ្របបាំងក៏ដោយ" ក៏វាចង់បានធ្វើធំស្មើព្រះដែរ ។

១. អត្ថន័យនៃឈ្មោះ

នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ពាក្យលូស៊ីហ្វើរគឺ "ហេឡែល" (heylel)។ វាមកពីឫសគល់ពាក្យ "ហាឡាល" (halal) គឺជាពាក្យដែលចេញមកពី "ហាលេលូយ៉ា" (hallelujah) ។ មានន័យថា សរសើរ ភាពមានពន្លឺ បញ្ចេញពន្លឺ ប្រសើររុងរឿង ពិធី សិរីល្អ និងមានការល្បីឈ្មោះ ។

ពាក្យលូស៊ីហ្វើរ គឺជាពាក្យ "ហាលេលូយ៉ា" ជាពាក្យសរសើរដើម ដែលជាអ្នកបានរៀបចំធ្វើពិធីភ្លឺចាំងជាសិរីល្អរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ។

២. ត្រូវបានបង្កើតមកសម្រាប់លេងភ្លេង

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ១៤:១១ក,១២ក

លូស៊ីហ្វើរ គឺត្រូវបានបង្កើតមកសម្រាប់លេងភ្លេង សម្រាប់សរសើរនិងថ្វាយបង្គំ ។

ព្រះគម្ពីរអេសេគាល ២៨:១៣ខ

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ១៤ហ៣១១ក,១២ក

៣. ឧបករណ៍ភ្លេងទាំងបីប្រភេទ គឺត្រូវបានបញ្ជូនមកទីនេះហើយ ។

ក. ឈឹង: ឧបករណ៍សម្រាប់វាយប៉ះទង្គិចគ្នា ។

ខ. ខ្លុយ: ឧបករណ៍ខ្យល់

គ. ឧបករណ៍ដែលមានខ្សែ

លូស៊ីហ្វើរ មិនបានត្រឹមតែលេងភ្លេងប៉ុណ្ណោះទេ គឺវាថែមទាំងលេខមួយផង ។ សម្លេងរបស់វា គឺជាវង់ភ្លេងដ៏ពិរោះ ដូចជាសម្លេងខ្លុយ ត្រែ និងសម្លេងផ្សេងទៀត ។ ការគ្របបាំងបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ដោយការចាក់ប្រេងតាំងជាចេរូប៊ីន ក៏បានលេចឡើងក្នុងការគ្របបាំងលើការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ ។

លូស៊ីហ្វើរ អាចត្រូវបានទទួលនូវការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើជាវង់ភ្លេងទេវភាពដ៏អស្ចារ្យ ព្រមទាំងជាអ្នកចម្រៀងក្នុងការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ គឺនៅតែបន្តនៅចំពោះបល្ល័ង្គ ។

ព្រះគម្ពីរយ៉ូប ៣៨:៧

ពាក្យ "កូនរបស់ព្រះ" គឺជាសេចក្ដីបញ្ជាក់ចំពោះទេវតា។ លូស៊ីហ្វើរក៏ត្រូវបានទទួលការសម្អិតសម្អាង ដោយមានត្បូងជាច្រើនបំផុត ដែលត្រូវបានថ្មែហើយ នៅពេលដែលវាបានរើចេញ និងពេលដែលដកដង្ហើម គឺវាមិនដែលមានទីបំផុតឡើយ គឺមានការផ្លាស់ប្ដូរជានិច្ច ជាទស្សនីយភាពនៃសិរីល្អនៅក្នុង

ពន្លឺពណ៌សម្បុរ និងសម្លេងនៅស្ថានសួគ៌ ។

III. លំហនៅស្ថានសួគ៌

ក. លូស៊ីហ្វើរបាននៅក្នុងលំហ

លូស៊ីហ្វើរដែលបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានសួគ៌ គឺបាននៅក្នុងជង្ហុកលំហនោះឯង ។ ពេលដែលលូស៊ីហ្វើរបានបះបោរទាស់ទទឹងនឹងព្រះ ហើយក៏ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសស្ថានសួគ៌ "ទាំងពួកទេវតារបស់វា" គឺមួយភាគបីនៃផ្កាយ (ពួកទេវតា) ដែលនៅស្ថានសួគ៌ ដែលបានបះបោរជាមួយនឹងវា នោះក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកដែរ ។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ១៤:១២

ព្រះគម្ពីរអេសេគាល២៨:១៥-១៦

ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ១២:៧-៩ និង ១២:៤ក

ទីលំហនោះឯង គឺត្រូវបាននៅជិតនគរស្ថានសួគ៌ក្នុងមួយរំពេចដែលលូស៊ីហ្វើរ និងពួកទេវតារស់វាត្រូវបានបណ្តេញចេញ ។

ខ. ព្រះទ្រង់បានបំពេញទីចន្លោះ ។

ព្រះទ្រង់មានផែនការបំពេញ នូវទីលំហដែលលូស៊ីហ្វើរ និងពួកទេវតារបស់វា ត្រូវបានបណ្តេញនោះ! ព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមកគឺឱ្យបានទទួលនូវអំណាចគ្រប់គ្រង លើផែនដីនេះ គឺឱ្យគ្រប់គ្រងលើទាំងលូស៊ីហ្វើរ (សាតាំង) ព្រមទាំងពួកទេវតារបស់វា (ពួកវិញ្ញាណអាក្រក់) ផងដែរ ។ មនុស្សត្រូវតែបានសម្តែងខ្លួនឱ្យសាតាំងត្រូវបរាជ័យ នៅលើផែនដីនេះ ។ ព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមក ឱ្យបាននៅបន្ទាប់ពីព្រះអង្គ និងបានសោយរាជ្យជាមួយនឹងព្រះអង្គនៅលើបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ ។ យើងជាពួកជំនុំ គឺកំពុងតែបានសម្រេចថ្វាយដល់ទ្រង់ ដូចជាទ្រង់ក៏បានប្រទាននូវ "ភាពពេញលេញ" របស់យើងដែរ ។

ទីលំហឥឡូវនេះ គឺត្រូវបានបំពេញដោយពួកជំនុំរបស់ទ្រង់នោះឯង ។

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ១:២២-២៣

មនុស្សជាតិត្រូវបានបង្កើតមក សម្រាប់គោលបំណង និងមុខងារដ៏អស្ចារ្យៈ គឺឱ្យបានជាអ្នកសរសើរ និងជាអ្នកថ្វាយបង្គំដល់ព្រះនោះឯង!

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ៣:២១

IV. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ

ក.សូមឱ្យបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេចនៅផែនដី

ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានបង្រៀនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ឱ្យចេះអធិស្ឋានថា "សូមឱ្យបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេចនៅផែនដី ដូចជានៅស្ថានសួគ៌ដែរ" (ម៉ាថាយ ៦:១០) ។ តើអ្វីទៅជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌នោះ? គឺជាបំណងព្រះហឫទ័យព្រះ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើសម្រេចនៅផែនដីនេះក៏ដូចជានៅស្ថានសួគ៌ដែរ ។

លោកសាវ័កយ៉ូហានក៏ត្រូវបានប្រទានឱ្យ នូវទស្សនៈដ៏ធំអស្ចារ្យ ចំពោះអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅឯស្ថានសួគ៌សព្វថ្ងៃនេះ ហើយអ្វីដែលនឹងកើតឡើង នៅក្នុងថ្ងៃអនាគត ។ ទស្សនៈដ៏ច្រើនបណ្តាទស្សនៈ គឺរាប់បញ្ចូលទាំងករសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំនោះឯង ។

ខ. ការសរសើរនៅតែបន្ត

ពួកទេវតាដែលមាននៅ គឺនៅតែបន្តនូវការថ្វាយការសរសើរដល់ព្រះ ។ ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ៤:៨-១១ ។

គ.ពាន់រាប់ជាពាន់

មានទេវតាជាង១០០លាន និងស្នាព្រះហស្តដទៃទៀត កំពុងតែថ្វាយបង្គំ និងសរសើរដល់ព្រះ ។

ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ៥:១-១៣

ឃ. ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានអធិស្ឋានថា "សូមឱ្យបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច នៅផែនដីដូចនៅស្ថានសួគ៌ដែរ" ។

១. ការថ្វាយបង្គំ

មានទាំងការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំកំពុងតែបន្តនៅឯនគរស្ថានសួគ៌ក្នុងពេលឥឡូវនេះ ។ គឺជាការថ្វាយបង្គំដោយពួកទេវតារាប់ពាន់នាក់ និងការថ្វាយបង្គំដោយមនុស្សជាច្រើន ដែលមកពីគ្រប់ជនជាតិ គ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ និងគ្រប់ភាសា កំពុងតែអរសប្បាយ (វិវរណៈ ៧:៩-១០) ។

២. ដោយច្រៀងចម្រៀងថ្មី (វិវរណៈ ១៤:១-៣)

៣. ការថ្វាយបង្គំនៅពេលអនាគត

លោកសាវ័កយ៉ូហាន បានឃើញពួកបរិសុទ្ធដែលបានរាប់បញ្ចូលទាំងពួកយើងផងដែរ ។ ការថ្វាយបង្គំព្រះ គឺបន្ទាប់ពីវិនាសកម្មរបស់សាតាំង បានចប់សព្វគ្រប់ (វិវរណៈ ១៥:២-៤) ។

យើងត្រូវតែអធិស្ឋានថា "សូមឱ្យបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច នៅផែនដី ដូចជានៅស្ថានសួគ៌ដែរ" ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ១៩:១,៣,៧ ។

ឥឡូវនេះ វាបានធ្លាក់មកលើដៃយើងហើយ យើងជាកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ យើងបានត្រៀមខ្លួនក្នុងការធ្វើជាអ្នកសរសើរ និងជាអ្នកថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ។

លោកសាវ័កយ៉ូហានក៏នៅតែបន្តថា ចូរយើងសប្បាយរីករាយ និងមានអំណរឡើង ហើយថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គ ចំពោះការរៀបការជាមួយនឹងកូនចៀមបានមកដល់ហើយ ហើយមហេសីរបស់ទ្រង់ក៏បានរៀបចំរួចរាល់ហើយដែរ ។ ចូរនៅតែសរសើរដល់ព្រះ តាមរយៈបបូរមាត់របស់យើង ។ យើងត្រូវតែអធិស្ឋានថា "សូមឱ្យបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេចនៅផែនដី ដូចជានៅស្ថានសួគ៌ដែរ" ។

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ១:២៣

ចូរយើងសប្បាយរីករាយ និងមានអំណរឡើង ហើយថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គ ។ ទ្រង់នឹងយាងមកជាឆាប់ ។ តើលោកអ្នកកំពុងតែត្រៀមខ្លួនហើយឬនៅ? តើលោកអ្នកបានស្វែងរកព្រះភក្ត្រទ្រង់ និងបង្ហាញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់លោកអ្នក ហើយឬនៅ?

ទ្រង់គឺជាអ្នកមានតម្លៃបំផុត ចំពោះការសរសើរ និងការ ថ្វាយបង្គំរបស់យើងនោះ ។

ក្រុមពិភាក្សា

១. ចូរចែកចាយនូវពាក្យជំនិតរបស់លោកអ្នក ជាភាសាក្រិក សម្រាប់ពាក្យ "សរសើរ" ។ តើអ្វីទៅជាពាក្យជំនិតរបស់លោកអ្នក តើមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច?

២. ចូរពិភាក្សាពីមូលហេតុ ដែលលោកដុកទ័រ ហីល បាននិយាយថា មនុស្សជាតិត្រូវបានបង្កើតមក ។

៣. តើអ្វីទៅដែលពួកអកជឿអាចធ្វើបាន កងការបង្កើតពួកគេរួចហើយ សម្រាប់ការវិលត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះយេសូវ?

ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង

១. តើលោកអ្នកអាចបញ្ចេញសកម្មភាពបន្ថែមទៀត និងចង្អុលបង្ហាញពីការសរសើររបស់លោកអ្នក ចំពោះព្រះបានដោយវិធីណា?

២. ចូរអធិស្ឋានទូលសូមទៅព្រះ ឱ្យជួយលោកអ្នកបានច្រៀងនូវចម្រៀងថ្មី (ចម្រៀងខាងវិញ្ញាណ) កំឡុងពេលនៃការថ្វាយបង្គំរបស់លោកអ្នក ។

៣. ចូរអធិស្ឋានថា សូមព្រះទ្រង់បានបំផ្លាស់បំប្រែលោកអ្នកឱ្យចូលទៅក្នុងតំបន់កាន់តែខ្ពស់ឡើងៗ ក្នុងការសរសើរ និងថ្វាយបង្គំ ក្នុងពេលរបស់លោកអ្នកជាមួយនឹងទ្រង់ ។

ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

មេរៀនទី ៤: ការចង្អុលបង្ហាញពីការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

I. ការប្រគំបទភ្លេងនៅក្នុងគ្រាសញ្ញាចាស់

ក.ឧបករណ៍ភ្លេងដែលត្រូវប្រគំ

ឧបករណ៍ភ្លេងដែលត្រូវប្រគំ គឺត្រូវបានគេប្រើជាញឹកញាប់ ក្នុងការចង្អុលបង្ហាញនុអការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំតាមរយៈព្រះគម្ពីរ ។

ស្តេចដាវីឌបានដាស់តឿនក្រើនរំឭកយើង ឱ្យសរសើរដល់ព្រះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៥០:៣-៥

អ្នកប្រគំបទភ្លេងដែលផ្តល់ឱ្យ នូវការសរសើរទៅតាម ឧបករណ៍ភ្លេងរបស់ពួកគេ នោះត្រូវតែស្វែងរកនូវការពិសេសៗក្នុងការធ្វើយ៉ាងដូច្នោះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៣:៣

ខ. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់បានបណ្តាលដល់ការលេងភ្លេងនោះ ។

១. បញ្ចេញនូវការចាក់ប្រេងតាំង

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់អាចប្រើប្រាស់ នូវការប្រគំភ្លេងសម្រាប់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ និងសម្រាប់ការស្តាបនាដល់ពួកបណ្តាជន ។ ការប្រគំបទភ្លេងអាចជួយបង្កើតបរិយាកាស សម្រាប់អំណោយទានជាភាសាដទៃ ការបកប្រែភាសាដទៃ ការថ្លែងទំណាយ ការប្រោសឱ្យជា ពាក្យសម្តីនៃចំណេះចេះស្ទាត់ និងប្រាជ្ញា អំណោយទាននៃសេចក្តីជំនឿ និងការធ្វើការអស្ចារ្យ ។ ព្រះគម្ពីរ ២ពង្សាវតារក្សត្រ ៣:១៥-១៦ក ។

ពួកសាសន៍យូដា គឺស្ថិតនៅកន្លែងការក្រៀមក្រោះ និងត្រូវការព្រះបន្ទូលមកពីព្រះយេហូវ៉ា ។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានធ្វើដំណើរទៅជួបហោរាអេលីយ៉ា ។ ហោរាអេលីយ៉ាក៏បានទទួល ខុសត្រូវដោយការទូលសូម សម្រាប់អ្នកប្រគំបទភ្លេង ។ ការប្រគំបទភ្លេងក្នុងការសរសើរ និងថ្វាយបង្គំ គឺតែងតែផ្តល់ឱ្យជានិច្ចនូវបរិយាកាសសម្រាប់ព្រះ ក្នុងការទទួលខុសត្រូវនោះ ។

២. ស្តេចដាវីឌ

ស្តេចដាវីឌ គឺនៅបន្តការច្រៀងសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៧:១៧

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៣:៦

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២១:១៣

៣. ពួកសង្ឃ

ពួកលេវីចំនួន៤០០០នាក់ បានសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយមានឧបករណ៍ភ្លេង ។

ព្រះគម្ពីរ ១របាក្សត្រ ១៥:១៦

ព្រះគម្ពីរ ១របាក្សត្រ ២៣:៥

II. ការប្រគំបទភ្លេងនៅក្នុងគ្រាសញ្ញាថ្មី

ក. ពួកសិស្ស

ព្រះយេស៊ូវនិងពួកសិស្សទ្រង់ បានច្រៀងចម្រៀងរួមគ្នា ។ ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ២៦:៣០

ខ. លោកសាវ័កប៉ុល

លោកសាវ័កប៉ុលក៏បានបង្រៀនដល់ពួកជំនុំ ឱ្យបានទទួលនូវចម្រៀងដែលមានការចាក់ប្រេងតាំង ។

ព្រះគម្ពីរ ១កូរិនថូស ១៤:១៥

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ៥:១៩-២០

ព្រះគម្ពីរកូល៉ុស ៣:១៦

គ. ចម្រៀងទំនុកតម្កើង

ចម្រៀងទំនុកតម្កើង គឺជាចម្រៀងសរសើរដល់ព្រះ ។

ឃ. ចម្រៀងខាងឯវិញ្ញាណ

ចម្រៀងខាងឯវិញ្ញាណ គឺជាចម្រៀងដែលបានប្រទានឱ្យមកយើងផ្ទាល់ៗខ្លួន ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងជាចម្រៀងដែលច្រៀងចេញដោយឯងៗ គឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យ ទាំងពាក្យសម្ដីទាំងពាក្យជូន ។

ពួកគេអាចច្រៀងនៅក្នុងភាសាចម្រៀងរៀងៗខ្លួន ឬក៏អាចច្រៀងតាមភាសាដែលគ្មានអ្នកណាដឹងក៏បានដែរ ។

ង. កម្មបទសំខាន់ៗ

កម្មបទជាច្បងនៅក្នុងការច្រៀង គឺត្រូវតែសរសើរ និងលើកតម្កើងដល់ព្រះ ។ ពួកវាមិនមែនជាចម្រៀងដោយមានការខឹតខំប្រឹងប្រែង ឬក៏ជាការច្រៀងកម្សាន្តនោះទេ ។ បទចម្រៀងនេះក៏មិនមែនដាក់ឱ្យនៅក្នុងតំបន់មនុស្សនោះដែរ ។ គឺវាសដៅទៅឯព្រះផ្ទាល់ ដើម្បីឱ្យបានគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះតែមួយអង្គគត់ប៉ុណ្ណោះ ។

ព្រះគម្ពីរហេព្រើរ ២:១២

III. ការចង្អុលបង្ហាញពីការសរសើរ

ក. ខាងឯវិញ្ញាណ

១. ការសរសើព្រះជាមួយនឹងសម្លេង

ព្រះគម្ពីរ ១របាក្សត្រ ១៦:៩

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៧១:២៣-២៤ក

២. តូវបង្កើតឱ្យបានជានិស្ស័យក្នុងការជំជែកជាមួយព្រះ ។

៣. ត្រូវសរសើរពីការងារដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ។

៤. ការរស់នៅដោយការនិយាយប្រចាំថ្ងៃ គឺក្នុងសរសើរដល់ទ្រង់ ។

៥. ចូរសរសើរព្រះអង្គដោយការនិយាយ និងការច្រៀង ។

៦. ចូរបណ្ដុះនូវទម្លាប់នៃការសរសើរ ។

ព្រះគម្ពីរ ១របាក្សត្រ១៦:៩

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤០:១៦

យើងលើកតម្កើងដល់ព្រះយេហូវ៉ា កាន់ច្រើនប៉ុណ្ណា នោះទ្រង់ក៏បានត្រឡប់មកនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង កាន់តែធំ ហើយបញ្ហារបស់យើងក៏កាន់តែតូចទៅៗ នៅក្នុងភ្នែករបស់យើងយ៉ាងដូច្នោះដែរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៦:៨

ការសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺអាចនៅជាមួយនឹងបទចម្រៀង គឺជាការចង្អុលបង្ហាញ នូវអារម្មណ៍នៃការពេញដោយសេចក្ដីអំណរ គឺបានមកដោយឯងៗ ។ វាក៏អាចកើតបាននូវអ្វីដែលយើងនិយាយនោះដែរ ។ ការសរសើរ គឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីតួនាទី អារម្មណ៍ នៃការប្រោសឱ្យជា ដែលអាច

បំពេញការងារដោយមានកម្លាំង ក្នុងការរស់នៅរបស់យើងទាំងស្រុងនោះដែរ ។

៧. ការស្រែកច្រៀងទៅកាន់ព្រះ

មានពេលវេលាមួយដើម្បីនិយាយ ក៏មានពេលវេលាមួយ ទៀតដើម្បីស្រែកច្រៀងដែរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤៧:១

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ១២:៦

ព្រះគម្ពីរ ១សាំយូអែល ៤:៥

ហឹបដែលបានត្រូវគេចាប់បាន ឥឡូវនេះបានវិលត្រឡប់មកវិញហើយ ពួកគេក៏បានស្រែកច្រៀងពីជ័យជម្នះដ៏បរិបូរណ៍ ។

ព្រះគម្ពីរលូកា ១៩:៣៧

ខ. ខាងផ្នែករូបកាយ

១. ការឈរនៅ

ការឈរនៅគឺជាចម្រៀងមួយ ពេញដោយក្តីសង្ឃឹម ។

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:១៩

ព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ៧:៩-១០

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៣៣:៨

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៣៥:១-២

២. ការទះដៃ

ការទះដៃរបស់លោកអ្នក គឺជាការចង្អុលបង្ហាញនូវភាពអរសប្បាយ សេចក្តីអំណរ និងការព្រមព្រៀង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤៧:១

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៥៥:១២

៣. ការដើរដង្ហែរ

ការដើរដង្ហែរ គឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីជ័យជម្នះខាងរូបកាយ ។ ការដើរដង្ហែរជុំវិញទីក្រុងយេរីខូរការបញ្ជារនោះ គឺបាននាំមកនូវជ័យជម្នះដ៏ពេញលេញ ។ ព្រះគម្ពីរយ៉ូស្វេ ៦:២-៥ ។

កូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺត្រូវបានបង្ហាញរូបភាពពីកងទ័ព ដែលបានដើរដង្ហែរទាំងអស់គ្នានោះឯង ។

ព្រះគម្ពីរបទចំរៀងសាឡូម៉ូន ៦:៤,១០

៤. ការលោតរាំ

ការលោតរាំគឺជាការបើកសម្តែងបង្ហាញ ពីការសរសើរខាងផ្នែករូបកាយដ៏ច្រើនលើសលុបនោះឯង ។ គឺវាតម្រូវឱ្យប្រើប្រាស់ខាងផ្នែករូបកាយទាំងស្រុង ។ វាជាការចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ និងជាការបញ្ចេញទាំងស្រុងនូវការហាមឃាត់របស់យើង ឱ្យមានស្មារតីដឹងខ្លួន នៅពេលដែលយើងបានស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះ ហើយនិងបានរាំនៅចំពោះទ្រង់ ដោយនូវឥទ្ធិឫទ្ធិរបស់យើងនោះឯង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៩:៣

ព្រះគម្ពីរ ២សាំយូអែល ៦:១៤

យើងនឹងសិក្សាបន្ថែមទៀតអំពីការរាំ នៅខាងចុងនៃមេរៀននេះ ។

៥. ការស្រែកច្រៀង

មានការចង្អុលបង្ហាញ ពីសេចក្តីអំណររបៀបនេះ នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ដែលមានតែផ្លូវមួយទេ

ដើម្បីបង្ហាញថា ទាល់តែតាមរយៈការស្រែកច្រៀងនេះ ។ រីឯការប្រោសឱ្យជា និងការរំដោះដ៏អស្ចារ្យ ដែលតែងតែចូលមក កំឡុងពេលនៃការសើចដ៏បរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ ការសើចដ៏ពិត គឺជាការបើកសម្ដែង នូវសេចក្ដីអំណរផ្នែកខាងក្នុង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១២៦:២

ព្រះគម្ពីរយ៉ូប ៨:២០-២១

ព្រះគម្ពីរនេហេមា ៨:១០ខ

IV. **ការចង្អុលបង្ហាញពីការថ្វាយបង្គំ**

ក.ការចង្អុលបង្ហាញខាងផ្នែករូបកាយ

១. ការលើកដៃឡើង

នៅក្នុងតំបន់ផ្នែកធម្មជាតិ ការលើកដៃលោកអ្នកឡើង គឺជាទីសម្គាល់ពីការចុះចូល ។ នៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ វាគឺជាទីសម្គាល់នៃយញ្ញបូជា និងការចុះចូល ។

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ១២:១

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤១:២

វាគឺជាការឈោងចាប់ ដោយការស្រែកឃ្លាននៅចំពោះព្រះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៣:៦

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:១-២

ការលើកដៃលោកអ្នកឡើង ក៏អាចបានទទួលព្រះពរមកពីព្រះដែរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៣:២

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៣:៤

ការលើកដៃរបស់លោកអ្នកឡើង គឺជាអាចជាការចង្អុលបង្ហាញ នូវសេចក្ដីអធិស្ឋាន និងការបួងសួងខាងផ្នែករូបកាយ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២៨:២

ព្រះគម្ពីរ ១ធីម៉ូថេ ២:៨

២. ការក្រាបចុះ ឬការលុតជង្គង់ចុះ

ការក្រាបចុះ ឬការលុតជង្គង់ចុះ គឺជាឥរិយាបថនៃការគោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងការសង្ឃឹម ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៩៥:៦

៣. ការផ្ទាក់ចុះនូវការក្រាបថ្វាយបង្គំ

ការក្រាបផ្កាប់មុខចុះទៅលើកម្រាល គឺជាការចង្អុលបង្ហាញនូវការសង្ឃឹម និងការថ្វាយបង្គំដ៏ជ្រៅបំផុត ក្នុងការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងការបន្ទាបខ្លួនដ៏ពិត ។

ព្រះគម្ពីរ ១ពង្សាវតារក្សត្រ ១៨:៣៩

ព្រះគម្ពីរ ១របាក្សត្រ ២៩:២០

៤. ការស្ងប់ស្ងាត់

ការស្ងប់ស្ងាត់អាចត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញ ពីការថ្វាយបង្គំ ។

ព្រះគម្ពីរសាស្តា ៣:៧

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤៦:១០

៥. ការស្រក់ទឹកភ្នែក

ការស្រក់ទឹកភ្នែក គឺតែងតែត្រូវបានទទួលខុសត្រូវចំពោះ ការចង្អុលបង្ហាញ នូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដ៏មានប្រពលភាពនោះឯង ។ ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ ២០:៣៦-៣៧ ។

ការទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការសរសើរដោយស្រក់ទឹកភ្នែក នោះគឺជាការចង្អុលបង្ហាញ ទៅលើការដឹងគុណ និងការគោរពបូជាដ៏លើសលុបនោះឯង ។ ពួកគេ គឺតែងតែនាំមកនូវការរំដោះផ្នែកខាងអារម្មណ៍ និងខាងការប្រោសឱ្យជាផ្នែកខាងក្នុង ដ៏មានជម្រៅជ្រៅនោះ ។

ព្រះគម្ពីរលូកា ៧:៣៧-៣៨

ការស្រក់ទឹកភ្នែក គឺតែងតែដើរមុនសេចក្ដីអំណរ និងការជោគជ័យដ៏ធំឧត្ដមនោះឯង ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១២៦:៥-៦

ខ. ការលោតរាំ

ការលោតរាំគឺមិនមែនជាការសំខាន់ជាជាង ការចង្អុលបង្ហាញដទៃទៀតនៃការសរសើរនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏វាបានបន្ថែមនូវវាទប្បដិវាទ និងសេចក្ដីត្រូវការពីការពន្យល់បន្ថែមទៀត ជាជាងទម្រង់ដទៃទៀតយ៉ាងដូច្នោះនោះដែរ ។

ការលោតរាំគឺជាការសម្ដែងដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ វាតម្រូវឱ្យមានការប្រើប្រាស់ទៅលើរូបកាយទាំងស្រុង ជាលំដាប់លំដោយក្នុងការបង្ហាញពីសេចក្ដីអំណរ ក្នុងការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

ពាក្យជាភាសាហេព្រើរ និងភាសាក្រិកគឺបានបកប្រែថា "រាំ" មានន័យថា "លោតផ្លោះ លោតហក់ លើកជើង លោតកញ្ឆេង" ។ ពាក្យជាលំដាប់លំដោយទៅទៀត វាគឺជាការទៅដោយឯកឯង និងមិនមែនជាបង្រៀនខាងផ្នែកធម្មជាតិនោះ ។

ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ ៣:៨ និង ទំនុកដំកើង ១៤៩:៣

១. នៅក្នុងពិធីបុណ្យ

ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល បានរាំនៅក្នុងពិធីបុណ្យនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ និងការរំដោះ គឺនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានរំដោះចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមក ។

ព្រះគម្ពីរនិក្ខមនំ ១៥:២០

ពួកគេមានសេចក្ដីអំណរនៅពេល ដែលហឹបនៃសេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបានកែជាថ្មីឡើងវិញ ។

ព្រះគម្ពីរ ២សាំយូអែល ១៦:១៤

២. ការរាំខាងឯវិញ្ញាណ

ការរាំខាងឯវិញ្ញាណ គឺជាការចេញមកដោយឯង។ ជាដំបូង គឺមិនមែនមកពីចំណែកខាងរូបកាយនោះទេ ហើយក៏អាចបានទទួលនូវការចង្អុលបង្ហាញនូវការលោតកញ្ឆេង ការបង្វិលខ្លួន ការលោតហក់ និងការលោតផ្លោះជាដើម ។ ជួនកាលវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយបទភ្លេង ដែលមកពីគ្រឿងឧបករណ៍ភ្លេង និងអ្នកចម្រៀងមកដែរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៩:៣

៣. ជាលក្ខណៈបុគ្គល ឬជាក្រុម

ស្ដេចដាវីឌបានរាំនៅចំពោះយេហូវ៉ា ។ នាងម៉ារាម និងស្ត្រីឯទៀតក៏បានរាំ ។ ការរាំខាងឯវិញ្ញាណ គឺមិនមែនជាការាំ ដែលមានសមាជិកភេទផ្ទុយគ្នានោះទេ ។

មនុស្សទាំងក្មេងទាំងចាស់ក៏បានរាំទាំងអស់គ្នា ។

ព្រះគម្ពីរយេរេមា ៣១:១៣ក

៤. គ្មានកំណត់អាយុ

គ្មានការកំណត់អាយុ ចំពោះការរាំខាងឯ

វិញ្ញាណនោះទេ ។ ចូរចំណាំនូវពាក្យនេះ "មនុស្ស ទាំងក្មេងទាំងចាស់" ។

៥. ការច្រៀងនិងការរាំ

ការច្រៀងនិងការរាំ គឺតែងតែទៅទាំងអស់គ្នា។

ព្រះគម្ពីរ ១សាំយូអែល ២៩:៥

៦. ពេលវេលាដែលត្រូវរាំ

មានពេលវេលាដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលត្រូវរាំ ។

ព្រះគម្ពីរសាស្តា ៣:៤

៧. ការរាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់

នេះគឺជាការចង្អុលបង្ហាញ នូវការសរសើរ គឺជាការស្តាប់បង្គាប់ នូវការបើកសម្តែងមកពីព្រះបន្ទូលតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលយើងត្រូវតែសរសើរព្រះអង្គដោយការរាំ ។ នេះគឺជាសកម្មភាពនៃឆន្ទៈរបស់យើងមានអារម្មណ៍ឆោតល្ងង់ យ៉ាងដូច្នោះ គឺដោយសារតែយើងមានការស្តាបបង្គាប់ព្រះ និងមានសេចក្តីអំណរជមួយនឹងពួកអ្នកជឿដទៃទៀត ដែលពួកគេបានរាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នោះ ។

៨. ការរាំដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ

ការរាំដោយនូវព្រះវិញ្ញាណ គឺនៅពេលដែលរូបកាយទាំងមូលរបស់យើង បាននៅក្រោមការដឹកនាំទាំងស្រុង របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះឯង ។ ពួកអ្នកជឿនៅ កំឡុងពេលនេះ គឺបានទទួលនូវ "ការស្រាយ" យ៉ាងពេញលេញដោយព្រះវិញ្ញាណ និងដោយការជ្រួតជ្រាបទាំងស្រុង ដោយនូវអំណាចចេស្តារបស់ទ្រង់ ដែលពួកគេមិនបានដឹងខ្លួនទាំងស្រុងចំពោះអស់អ្នក ដែលនៅជុំវិញខ្លួននោះ ។ វាតែងតែបាននៅក្នុងពេល ដ៏គ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះ គឺដែលយើងមិនធ្វើឱ្យខូច ពេលវេលានោះទេ ដើម្បីឱ្យបានស៊ីសង្វាក់ដ៏គ្រប់ លក្ខណ៍ដែលបង្ហូរមកជាមួយនឹងការបំផ្លាស់បំប្រែរបស់ព្រះ នៅក្នុងពេលភ្លាមៗនោះ ។

៩. ការកែជាថ្មីឡើងវិញ នូវការថ្លែងទំនាយ

ការកែជាថ្មីឡើងវិញចំពោះការរាំ គឺត្រូវបានទទួលនូវការ ថ្លែងទំនាយ ។

ព្រះគម្ពីរយេរេមា ៣១:៤,១៣

ក្រុមពិភាក្សា

១. តើយើងអាចសិក្សារៀនសូត្រ ពីទម្លាប់នៃការសរសើរដោយរបៀបណា?

២. ការរាំគឺជាការបើកសម្តែងដ៏ខ្ពស់បំផុត នៃការចង្អុលបង្ហាញនូវការសរសើរខាងឯផ្នែករូបកាយ ។ ចូរពិភាក្សាពីរបៀបចូលរួមឱ្យបានពេញលេញ និងឱ្យមានការរំដោះទាំងស្រុងចំពោះការរារាំង និងការដឹងខ្លួនផ្ទាល់របស់យើង ។

៣. ហេតុអ្វីបានជាការស្រក់ទឹកភ្នែក តែងតែមានការដើរមុននូវសេចក្តីអំណរ និងជ័យជម្នះដ៏ធំឧត្តមនោះ?

ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង

១. តើប្រយោគជាបន្តបន្ទាប់នេះ មានន័យយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះលោកអ្នក: "ការសរសើរគឺជាការចង្អុលបង្ហាញ ពីការប្រោសឱ្យជា ទៅលើអារម្មណ៍ជាវិជ្ជមាន ដែលយើងអាចបំពេញការងារដោយមានកម្លាំង និងបានជាប់លាប់នៅនោះ?"

២. តើការស្ងប់ស្ងាត់គឺជាការចង្អុលបង្ហាញ ទៅលើការថ្វាយបង្គំដោយរបៀបណា?

៣. តើការរាំគឺបានមកពីការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ មែនឬទេ គឺទាំងការមានវាទប្បដិវាទសម្រាប់លោកអ្នកនោះ?

ក. ប្រសិនបើដូច្នោះមែន តើមកពីមូលហេតុអ្វី? តើការបង្រៀនដូចម្តេច ដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានវាទប្បដិវាទនោះ?

ខ. តើលោកអ្នកមានអារម្មណ៍ដូចម្តេចដែរ បន្ទាប់ពីការសិក្សាមេរៀននេះ? តើលោកអ្នកបានរំឮកពីការផ្លាស់ប្រែរបស់លោកអ្នក ពីគ្រប់ការទាំងអស់ដែរឬទេ?

ការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

មេរៀនទី ៥: ជ័យជម្នះតាមរយៈការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ

I. ការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ

ក.ព្រះរាជបញ្ញារបស់ព្រះយេស៊ូវ

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ៤:២៤

យើងអាចសរសើរព្រះដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីរូបកាយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចត្រឹមតែថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយវិញ្ញាណតែប៉ុណ្ណោះ ។ រឿងដ៏អស្ចារ្យបំផុតនោះ គឺនៅក្នុងជីវិតត្រូវតែថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងនោះឯង ។

ខ. ការសរសើរ និងថ្វាយបង្គំជាបន្ត

យើងបានចូលមកតាមទ្វារព្រះអង្គ ដោយអរព្រះគុណ ។ យើងបានចូលមកឯទីលានរបស់ទ្រង់ ដោយការសរសើរ និងអរព្រះគុណពេញនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ។ យើងសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ពេញដោយសម្លេងរបស់យើង ។ យើងទះដៃរបស់យើង ។ យើងរាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០០:៤

ក្នុងមួយរំពេចដែលភ្លេងបានបន្ថយល្បឿន នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាននាំយើង ឱ្យចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ ។ តើជាបន្តបន្ទាប់ទៅទៀតនោះមានអ្វីនៅក្នុងទីលាន ដែលអាចមិនសមរម្យនៅលើបល្ល័ង្កនៃព្រះនោះ ។ យើងឈរដោយមានស្មារតី ។ យើងលើកដៃរបស់យើងឡើង ។ យើងអាចលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះទ្រង់ ។ យើងអាចក្រាបចុះ ។ យើងថ្វាយបង្គំទ្រង់ ដោយអស់ពីចិត្តរបស់យើង ។ យើងសម្លឹងមើលព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលមានពេញដោយសម្រស់ស្រស់ស្អាត គឺដែលទ្រង់បានញញឹមមកកាន់ខ្ញុំ ។ ទ្រង់បានហ៊ុំព័ទ្ធការពារ និងបាននាំខ្ញុំឱ្យចូលទៅក្នុងទីលាន ។ ភាពរឹងនៃចិត្តក៏ត្រូវបានបំបាក់បំបែក ។ នៅពេលដែលទ្រង់បានឱបរិតយើង គឺធ្វើឱ្យចិត្តយើងទន់ដូចជាសាច់ដើម្បីឱ្យបានច្របាច់ចូលទៅក្នុងពុម្ពរបស់ព្រះអង្គទ្រង់ ។ យើងក៏ត្រូវបានបំផ្លាស់បំប្រែពីសិរីល្អទៅដល់សិរីល្អ ។

សព្វថ្ងៃនេះយើងអាចចូលមកដល់ បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណដោយក្លាហាន ។

ព្រះគម្ពីរហេព្រើរ ៤:១៦

គ. ថ្ងៃនៃការទទួលទណ្ឌកម្មលាងកំហុស

ដូចជាសម្តេចសង្ឃនៅថ្ងៃ នៃការទទួលទណ្ឌកម្មលាងកំហុស នោះយើងបានរើចូលទៅក្នុងវាំងនន ។ វាំងននគឺបានត្រូវពុះញែកដាច់ចេញពីគ្នាហើយ ។ នេះគឺជាការដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច ក្នុងពេលមួយរំពេចភ្លាមៗនេះ ។ នៅថ្ងៃនៃការទទួលទណ្ឌកម្មលាងកំហុស នោះសម្តេចសង្ឃបានឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរួចជាស្រេចហើយ ដើម្បីចូលទៅខាងក្នុងនៃវាំងនន ។ អំពើបាបរបស់ពួកបណ្តាជន ក៏ត្រូវបានរើចេញនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅលើអ្នករងជំនួសមួយទៀត ហើយក៏បញ្ជូនចេញទៅឯទីរហោស្ថាន ។ រីឯកូនចៀមដែលឥតខ្ចោះ (មិនមានទោស) ក៏ត្រូវបានទៅជាអ្នករងជំនួសវិញ ។ គាត់មានស្លឹកឈើនៅក្នុងដៃ ហើយក៏បានជ្រលក់ចូលទៅក្នុងចានក្លាំដាក់ឈាមនោះ ក៏រលាស់ទៅលើទីបរិសុទ្ធបំផុត លើទីសន្តោសប្រោសនោះ ។ ស្លឹកឈើនោះគឺជារុក្ខជាតិដ៏តូច គឺជាផលកម្មនៃបណ្តាសា មាន

តែព្រះយេស៊ូវមួយអង្គទេ ដែលជាអ្នកទទួលយកបណ្តាសានោះដាក់នៅលើរូបអង្គទ្រង់ ។ ទ្រង់ក៏ជាដង្វាយដែលយកចេញមកពីអាសនា និងពីសេចក្តីក្រោតទាំងអស់គឺនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ហើយ ។

វាំងនននោះក្រាសណាស់ ដែលលាតសន្ធឹងពីជញ្ជាំងម្ខាងទៅជញ្ជាំងម្ខាង ចាប់ពីកម្រាលឡើងទៅដល់ពិដាន ។ គ្មានផ្លូវណាចូលទៅខាងក្នុងបានឡើយ ទោះជាខាងលើខាងក្រោមនៅជុំវិញ ។ ក៏គ្មានទ្វារចូលទៅដែរ ។

ឃ. វាំងនននោះត្រូវបានបកចេញ ហើយចូលទៅខាងក្នុង

អ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរហេព្រើរ បានបញ្ជាក់ពីការនេះហើយ ។

ព្រះគម្ពីរហេព្រើរ ៩:៨

នៅពេលដែលសង្ឃចូលទៅខាងក្នុងវាំងនននោះ គឺគាត់បានចូលដោយនូវតំបន់ខាងឯវិញ្ញាណតែប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់ចូលមកថ្វាយបង្គំ "ដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត" ។ តើវាអាចបានជាយ៉ាងដូច្នោះឬទេ ដែលសម្តេចសង្ឃអាចបើកចូលទៅខាងក្នុងវាំងនន ខាងឯវិញ្ញាណនោះបាន ដូចជាលោកភីលីពបានបកស្រាយ ដោយព្រះវិញ្ញាណដែលចេញមកពីទីក គឺជាកន្លែងដែលគាត់ទើបនឹងបានជ្រមុជឱ្យដល់អ្នកកម្រៀវ ពីស្រុកអេធីយ៉ូពី ដែលនៅឆ្ងាយពីទីក្រុងអាសូតទៅនោះឬ?

ដែលយើងត្រូវបានរំដោះច្រើនប៉ុណ្ណា នោះយើងក៏ត្រូវសម្អាត និងអាចបានទទួលនូវការចូលមកដោយអង់អាចនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃព្រះបានច្រើនប៉ុណ្ណោះដែរ ។ ព្រះវិញ្ញាណបានលើកយើងឡើង និងនាំយើងចូលទៅខាងក្នុងនៃវាំងនននោះ ។ នៅទីនោះយើងបានថ្វាយបង្គំព្រះដោយនូវវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត ដូចជាព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានមានបន្ទូលទុកហើយនោះឯង ។ យើងក៏អាចចូលមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃព្រះនោះទៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះ ដោយអង់អាចបានដែរ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៤២:១

ដើម្បីចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត នោះយើងនឹងត្រូវតែបានរើចូលទៅតំបន់ខាងឯវិញ្ញាណនោះឯង ។ ព្រះទ្រង់ជាវិញ្ញាណ ហើយព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា អស់អ្នកណាដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ គឺត្រូវតែថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនោះឯង ។

ង. ការមុជចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១០៥:៤

ពេលដែលយើង ចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គនោះចិត្តរបស់យើងនិយាយជាមួយនឹងស្តេចដាវីឌថា "ខ្ញុំចង់ស្វែងរកព្រះភក្ត្រទ្រង់" ។ តើយើងត្រូវស្វែងរកព្រះហស្តរបស់ព្រះញឹកញាប់ដោយរបៀបណា បើការសម្រេចចិត្តដែលជាការសម្រេចចិត្តខាងឯសាច់ឈាមរបស់យើង នោះត្រូវបានសម្រេចទៅហើយនោះ? វាមិនមែនសម្រាប់យើងទេ ។ វាគឺសម្រាប់ព្រះ ។

មានពេលវេលាជាច្រើន ដែលយើងបានចូលមកក្នុងព្រះវត្តមានដ៏មានច្រើនលើសលុបរបស់ព្រះអង្គ គឺកំឡុងពេលយើងបានរួមគ្នាថ្វាយបង្គំនោះ ។ ការមានអារម្មណ៍ចំពោះការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះ និងមិនមានការទទួលស្គាល់ ចំពោះការចាក់ប្រេងតាំងក្នុងថ្វាយបង្គំទាំងទុក្ខព្រួយនេះ មានអ្នកខ្លះមានការបាត់បង់នូវការយល់ដឹងថា នេះគឺជាទីសម្គាល់ ដែលបានប្រទានឱ្យនូវការនិយាយភាសាដទៃ មានការបកប្រែភាសាដទៃ ឬក៏មានការថ្លែងទំនាយជាដើម ។ ក្នុងពេលភ្លាមៗនោះ ការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពេញកម្លាំងក៏បានចាកចេញទៅ

ហើយ ក៏មានមនុស្សត្រូវគេសុំកន្លែងអង្គុយ ហើយយើងក៏បានចេញទៅ "នៅជាប់នឹងកម្មវិធី" ។ ព្រះវរបិតានៃយើង ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ គឺទ្រង់បានចាកចេញទៅគង់នៅតែមួយអង្គឯងវិញ ។ តើទ្រង់បានចំណាយពេលយូរប៉ុណ្ណាសម្រាប់យើងដើម្បីចូលមកនិងចំណាយពេលជាមួយនឹងទ្រង់វិញ ។ យើងត្រូវការសិក្សា ពីការលង់ចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ ហើយថ្វាយបង្គំរហូតសិរីល្អបានចូលមក ។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៦០:១

ច. ត្រូវបានអនុលោមទៅតាមរូបភាពរបស់ទ្រង់

នៅក្នុងទីលាន គឺនៅពេលដែលយើងកំពុងតែរាំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់អស់ពីលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីឱ្យបានចូលមកក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ។ ចំពោះទំនៀមទម្លាប់ខាងសាសនា និងភាពមិនរស់រាយខាងឯវិញ្ញាណ នោះនឹងត្រូវដកចេញ ។ រីឯសំណល់នៃចិត្តរបស់យើង គឺដូចជាដីឥដ្ឋដែលនៅក្នុងដៃរបស់ជាងប្រមោក គឺគេអាចធ្វើឱ្យទន់និងធ្វើឱ្យរឹងនៅចំពោះព្រះ ។

កំឡុងពេលនៃការថ្វាយបង្គំអស់រយៈពេលវែង និងកាន់តែជិតស្និទ្ធ គឺដូចជាទ្រង់ជួយទប់ជ្រងយើងឱ្យចូលកាន់តែជិតព្រះអង្គ ដូចជាដីឥដ្ឋដែលបានច្របាច់ឱ្យទន់ដោយការលុញសូន នោះយើងក៏កាន់តែអនុលោមទៅតាមរូបភាពរបស់ព្រះអង្គ ។

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ៨:២៩

ព្រះគម្ពីរ ២កូរិនថូស ៣:១៨

ឆ. មនុស្សជាតិត្រូវបានបង្កើតមក ឱ្យមានរូបភាពដូចព្រះ ហើយឱ្យបានស្លៀកពាក់ដោយនូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។

ប៉ុន្តែ មនុស្សជាតិបានធ្វើបាប ក៏បានធ្លាក់ចុះនូវសិរីល្អនោះ ហើយក៏គ្មានសម្លៀកបំពាក់នៃសិរីល្អរបស់ព្រះ នោះតទៅទៀតឡើយ ។ យើងមិនអាចមានការអស់ទាំងនោះ ដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងមក រហូតដល់សិរីល្អនោះត្រូវបានកែជាថ្មីឡើងវិញ ។

ព្រះគម្ពីររ៉ូម ៣:២៣

II. ការសាងសង់អាសនាសម្រាប់ថ្វាយបង្គំ

ការសាងសង់អាសនាជាលក្ខណៈឯកជន ឬជាលក្ខណៈក្រុមជាបន្តៗតាមរយៈព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាការសាងសង់អាសនានៃការសរសើរ សម្រាប់អ្វីដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើរួចមកហើយ ។ ពាក្យជាភាសាហេព្រើរសម្រាប់អាសនានេះ មានន័យថា "កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា" ។

ព្រះទ្រង់នៅតែមានព្រះបន្ទូល ទៅពួកបណ្តាជនរបស់ព្រះអង្គអំពីការសាងសង់អាសនាខាងឯវិញ្ញាណ ។ យើងធ្វើដូច្នេះគឺដោយការយាងមករបស់ទ្រង់តែមួយអង្គគត់ ឬក៏នៅក្នុងក្រុម មកធ្វើជាដង្វាយយញ្ញបូជា តាមរយៈការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំនោះឯង ។

គ្រប់ទីកន្លែងដែលលោកអ័ប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុបបានធ្វើដំណើរទៅ នោះពួកគេបានសាងសង់អាសនានៃការថ្វាយបង្គំនោះឯង ។ អាសនាគឺជាទីកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ។ លោកអ័ប្រាហាំគឺជាមិត្តភក្តិរបស់ព្រះ ។ ជាច្រើនដង ដែលព្រះគម្ពីរបានបើកសម្តែងដើរតាមក្នុងការសាងសង់អាសនានោះ ក៏មានការបង្ហាញខ្លួនរបស់ពួកទេវតា ឬក៏ការលេចមករបស់ព្រះអង្គទ្រង់ នៅកន្លែងដែលគាត់ធ្វើធ្វើអាសនានោះ ។

នៅពេលដែលយើងថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត នោះយើងក៏បានសង់អាសនាខាងឯវិញ្ញាណនោះ

ឯង ។ ជួនកាលក៏មានហេតុការណ៍កើតឡើងដែលមានពេញដោយអំណាចចេស្តា គឺនៅពេលដែលយើងថ្វាយបង្គំព្រះនោះឯង ។

ក. លោកអ័ប្រាហាំនិងលោកយ៉ាកុបនៅឯបេតអែល

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី១២ យើងត្រូវបានប្រាប់ថា លោកអ័ប្រាហាំបានសង់អាសនានៅឯបេតអែល ។ ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមកចៅរបស់គាត់ឈ្មោះយ៉ាកុប បានមកដល់បេតអែល ហើយព្រះគម្ពីរបានថ្លែងមកថា គាត់បានដាក់ក្បាលគាត់កើយទៅលើសរសរមួយ ហើយគាត់ក៏បានដេកលក់ទៅ ។ យើងជឿថា សរសរនោះគឺត្រូវបានជាផ្នែកមួយនៃអាសនារបស់លោកអ័ប្រាហាំ ។ គាត់បានយល់សប្តិ តើមានអ្វីកើតឡើងនៅទីនោះ គឺនៅក្នុងតំបន់ខាងឯវិញ្ញាណនោះឯង ។

ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ២៨:១២-១៣ក

លោកអ៊ីសាកគឺបាននៅកន្លែងរបស់ទេវតា ដែលបានធ្វើសកម្មភាព ។ អរព្រះកុណដល់ព្រះ ដែលទ្រង់បាននៅតែប្រទាននូវការយល់សប្តិ និងការនិម្មិតមកដល់យើងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ពួកទេវតាក៏បាននៅទីលើផែនដីក្នុងការ បំពេញការងារដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

ព្រះគម្ពីរហេព្រើរ ១:១៤

ខ. គំរូរបស់លោកដានីយ៉ែល

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែលជំពូកទី១០ ទេវតានាំសារក្នុងការទទួលខុសត្រូវចំពោះពាក្យសម្តី/ការអធិស្ឋានរបស់ហោរាដានីយ៉ែល នោះក៏ត្រូវបានតស៊ូអស់រយៈពេល២១ថ្ងៃ ដោយពួកព្រះអង្គម្ចាស់នៅប្រទេសពើស៊ី ។

សង្គ្រាមខាងឯវិញ្ញាណក៏បានកើតឡើង នៅនគរស្ថានសួគ៌ទៅ ។ ទេវតាក៏ត្រូវបានឃឹតដំណើរដោយពួកអ្នកគ្រប់គ្រងខាងឯវិញ្ញាណងងឹត គឺជានគរពើស៊ី រហូតដល់មហាទេវតាមីកែលបានមកជួយគាត់ ។ នៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវនៃពាក្យសម្តីអធិស្ឋានរបស់លោកដានីយ៉ែល នោះអារក្សជាមេនៃសេចក្តីងងឹតក៏បានបើកផ្លូវឱ្យ ហើយទេវតាក៏បានបំបាក់បំបែកការវាំនោះទៅ ។

ព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល ១០:១២-១៣ និងហេព្រើរ ១:១៤

គ. ការថ្វាយបង្គំអាចបើកទ្វារបាន

ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ២៨:១៦-១៧

តាមរយៈការថ្វាយបង្គំ នោះនៃស្ថានសួគ៌បានត្រូវបើកឱ្យ។ កន្លែងដែលយើងអង្គុយថ្វាយបង្គំ នោះគឺជាកន្លែងទុក្ខព្រួយ ហើយនគរស្ថានសួគ៌ គឺត្រូវបានបើកឱ្យ ដូចជាព្រះទ្រង់មានបន្ទូលតាមពួកហោរានោះឯង ។ នេះគឺជាទ្វារស្ថានសួគ៌ហើយ ។ យើងអាចបើកនគរស្ថានសួគ៌ ហើយស្តេចនៃសិរីល្អនឹងចុះមកសួរសុខទុក្ខនៅទីនោះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ២៤:៧

ឃ. ស្តេចដាវីឌជាអ្នកគង្វាលហ្វូងចៀម

តើវានឹងអាចកើតព្រមគ្នាបានឬទេ ដែលស្តេចដាវីឌកំពុងតែឃ្វាលចៀមផង ហើយក៏ចំណាយពេលជាច្រើនម៉ោងក្នុងការសរសើរដល់ព្រះនៅឯទីវាល ខាងក្រៅក្រុងបេថ្លេហិមនោះ? ឬតើគាត់បានបើកទ្វារស្ថានសួគ៌ នៅពេលដែលគាត់បានថ្វាយបង្គំព្រះនោះ?

វាគឺនៅទីនេះហើយ រាប់រយឆ្នាំក្រោយមក គឺនៅពេលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានប្រសូត នោះពួកទេវតាក៏បានលេចឡើង

មកឯពួកអ្នកគង្វាល ព្រមទាំងបានស្រែកច្រៀង (ព្រះគម្ពីរ លូកា ២:១៤) ។

III. ការសរសើរគឺអាចបើកផ្ទាំងវាំងននបាន

ក. វាំងននសេចក្តីងងឹត

លូស៊ីហ្វើរគឺត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងឱ្យធ្វើជាចេរូប៊ីន ដែលធ្វើជាអ្នកគ្របបាំង ។ ធម្មជាតិរបស់វាគឺជាអ្នកគ្របបាំង ។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ជំនួសឱ្យនូវការគ្របបាំងបល្ល័ង្កនៃព្រះនៅនគរស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងការសរសើរ និងថ្វាយបង្គំពេញដោយសិរីល្អ នោះវាត្រូវបានមកគ្របបាំងលើផែនដីធ្វើជាម្ចាស់នៃសេចក្តីងងឹតវិញ ។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៦០:២

សាតាំងបានត្រូវកំណត់ឱ្យធ្វើជាម្ចាស់គ្រប់គ្រង មកលើសេចក្តីងងឹត លើអាណាខេត្តដើម្បីការពារនូវការបំបែកបំបាក់របស់ព្រះតាមរយៈមនុស្សជាតិ ។

ព្រះគម្ពីរអេភេសូរ ៦:១២

គោលបំណងរបស់វាំងននៃសេចក្តីងងឹត គឺត្រូវតែធ្វើឱ្យ មនុស្សជាតទាំងអស់ទៅជាខ្វាក់ ដើម្បីពង្វក់ពួកគេឱ្យចេញពីការទទួលនូវសិរីល្អរបស់ព្រះ ។

ព្រះគម្ពីរ ២កូរិនថូស

ខ. សង្គ្រាមដ៏មានពេញដោយអំណាចចេស្តា

វត្ថុដែលមានពេញដោយអំណាចចេស្តា ដែលបានកើតឡើង គឺនៅពេលដែលយើងស្អាងអាសនានៃការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ ។ "ផ្ទៃនៃការគ្របបាំង" របស់វាំងនននៃសេចក្តីងងឹតខាងវិញ្ញាណគឺត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ និងត្រូវបានបំផ្លាញ ។ អ្នកគ្រប់គ្រងលើសេចក្តីងងឹត គឺលើអាណាខេត្តនោះត្រូវបានចុះចាញ់ហើយ ។

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ២៥:៧

នៅពេលដែលយើងបើកនគរស្ថានសួគ៌ តាមរយៈការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំៈ ពួកទេវតាអាចលេចឡើង ព្រះអង្គទ្រង់ក៏បានយាងមក រីឯព្រះវត្តមានព្រះអង្គក៏ត្រូវបានគង់នៅជាមួយដែរ ។

IV. ជ័យជម្នះតាមរយៈការសរសើរ

ក. ជ័យជម្នះរបស់ស្តេចយ៉ូសាផាត

ជ័យជម្នះរបស់ស្តេចយ៉ូសាផាត គឺជាគំរូមួយដ៏ធំបំផុតនៃជ័យជម្នះតាមរយៈការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ ។

នៅភេលដែលពួកយូដាត្រូវបានទទួលការឈ្លានពានពីពួកកងទ័ពទាំងបីជនជាតិ (អាំម៉ូន ម៉ូអាប់ និងអ្នកភ្នំសេីរ) នោះពួកគេបានរកឃើញដោយខ្លួនឯង នូវក្តីអស់សង្ឃឹមដ៏លើសលុប ប៉ន្តែ ស្តេចយ៉ូសាផាត និងពួកសាសន៍យូដាបានដឹងពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ ពួកគេបានស្រែកទៅរកព្រះយេហូវ៉ា ។

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:១៥

ឥឡូវនេះ លោកអ្នកក៏អាចត្រូវបានចូលរួម ក្នុងស្ថានការណ៏អស់សង្ឃឹមនោះដែរ ។ យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹម ។ លោកអ្នកក៏ត្រូវការការអស្ចារ្យរបៀបនោះដែរ ។ ការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់ និងការនិងការស្វែងរកព្រះភក្រ្តទ្រង់នោះនឹងគ្មានការភ័យខ្លាច នៅទីសមរភូមិគឺមិនមែនជារបស់លោកអ្នកទេ គឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ។

១. តួនាទីរបស់លោកអ្នកផ្ទាល់

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:១៧ក,១៨

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា បានមកដល់ពួកគេ "តួនាទីរបស់ពួកគេផ្ទាល់" ហើយពួកគេក៏ធ្វើការនោះតាមរយៈការថ្វាយបង្គំ! ពួកគេបានចាប់ផ្ដើមសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយមានការស្ដាប់បង្គាប់ គឺនៅពេលដែលពួកគេបានប្រឈមមុខ នឹងភាពអស់សង្ឃឹមខាងផ្នែកធម្មជាតិរបស់គេ ។ ពួកគេបានសរសើរនៅមុនពេលបានទទួលនូវជ័យជម្នះ គឺមិនមែនបន្ទាប់ពីបានទទួលនូវជ័យជម្នះនោះទេ ។

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:១៩

២. ការដាក់ពួកអ្នកសរសើរឱ្យនៅពីមុខ

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:២១-២២

៣. ពួកខ្មាំងសត្រូវត្រូវបានបំផ្លាញគ្នាទៅវិញទៅមក

ព្រះគម្ពីរ ២របាក្សត្រ ២០:២៣-២៤

សូម្បីតែនៅពេល ដែលវាបានកើតមកយ៉ាងដូច្នោះក៏ដោយ ក៏ពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ដែលមានគ្នាដ៏ច្រើនលើសលុប នោះមានការចុះចូលជាមួយយើងផងដែរ គឺប្រសិនបើយើងដាក់តួនាទីរបស់យើង ទៅឱ្យព្រះអម្ចាស់វិញ គឺយើងចាប់សរសើរ និងថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ នោះតំបន់ខាងឯវិញ្ញាណនឹងត្រូវចូលមកឯយើងជាក់ជាមិនខាន ។

៤. ការធ្វើសង្គ្រាមតាមរយៈការសរសើរ

សាតាំងនិងអ្នកដើរតាមវា ដែលពីដើមក៏ធ្លាប់បានជាអ្នកសរសើរ នៅឯនគរស្ថានសួគ៌នោះដែរ ។ ពួកវាមិនអាចឈរនៅក្នុងសម្លេងសរសើរ នោះបានឡើយ ។ ពួកទេវតាជាអ្នកបញ្ជូនសារ ដែលបានទទួលការប្រើមកពីព្រះយេហូវ៉ា នោះនឹងពួនស្ទាក់ចាំចាប់ពួកកងកម្លាំងវិញ្ញាណអាក្រក់ទាំងនោះ ។ ដោយការភាន់ច្រឡំនោះ ពួកគេបានវិលបែរទៅវាយគ្នាទៅវិញទៅមក រហូតទទួលនូវការបរាជ័យ គឺនៅពេលដែលយើង បានចាប់ផ្ដើមសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ។

មានមនុស្សជាច្រើន គឺនៅពេលដែលពួកគេបានសិក្សា នោះយើងក៏នៅឯទីសង្គ្រាមជាមួយនឹងខ្មាំងសត្រូវ ក៏បានចំណាយពេលជាច្រើន រហូតដល់ទៅជាស្គមស្គាំងនៅជាមួយនឹងអារក្ស ព្រមទាំងពពួកវិញ្ញាណអាក្រក់របស់វា ។ ពួកគេបានផ្ចង់ចិត្តទៅឯខ្មាំងសត្រូវនោះ ។ មានកន្លែងមួយសម្រាប់ការប្រគំបទភ្លេង ដែលមានសង្គ្រាមនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ ។ វាគួរតែបានរំឭកយើង ពីសិទ្ធិអំណាចដ៏មានជ័យជម្នះរបស់យើង ទៅលើខ្មាំងសត្រូវ និងរំឭកដល់សាតាំងដែលវាបានទទួលនូវការបរាជ័យហើយនោះវិញ!

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សង្គ្រាមដែលបានទទួលនូវជ័យជម្នះនៅក្នុងការសរសើរ គឺមិនមែនជាការតូចស្ដើង ចំពោះខ្មាំងសត្រូវនោះទេ ។ វាគឺជាការសរសើរ ដែលបានដាក់ជាកណ្ដាលនៃភាពដ៏ធំឧត្ដម របស់ព្រះនៃយើងប៉ុណ្ណោះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ១៤៩:៦-៩

ព្រះគម្ពីរអេសាយ ៣០:៣២

ឧបករណ៏នៃការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំ នោះនឹងមានន័យទៅលើជ័យជម្នះលើខ្មាំងសត្រូវ ។ ជ័យជម្នះ គឺបានមកដល់យើងហើយ ។

៩. ជ័យជម្នះរបស់ស្តេចយ៉ូសាផាត

ពួកអ្នកសរសើរគឺនៅពីខាងមុខ ពួកកងទ័ពរបស់ស្តេចយ៉ូសាផាត គឺមិនមែនច្រៀងចម្រៀងធ្វើសង្គ្រាម តម្រង់សំដៅទៅលើវិញ្ញាណអាក្រក់នោះទេ ។ ពួកគេបានកំពុងតែច្រៀង "សរសើរពីភាពស្រស់ស្អាតលើភាពបរិសុទ្ធ ។ សរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា សម្រាប់សេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីទ្រាំទ្ររបស់ទ្រង់ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច" ។ គឺពួកគេកំពុងតែបានថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ!

ខ. លោកសាវ័កប៉ុល និងស៊ីឡាស

នៅទីក្រុងភីលីព លោកប៉ុលនិងលោកស៊ីឡាស ត្រូវបានគេវាយឱ្យរបួស ទទួលភាពល្វីងជូរចត់ និងបោះចូលទៅក្នុងគុក ជាមួយនឹងជើងត្រូវជាប់ខ្នោះទៀតផង ។ ទ្វារគុកសុទ្ធតែចាក់សោរទាំងអស់ និងមានអ្នកយាមល្បាតនៅការពារថែមទៀត ។ តើពួកគេនឹងត្រូវបាន ចោលនឹងដុំសម្លាប់ឬ? ប៉ុន្តែលោកប៉ុល និងលោកស៊ីឡាសបានអធិស្ឋាន និងច្រៀងទំនុកតម្កើងថ្វាយដល់ព្រះ ។ តើអ្នកជាប់គុកដទៃទៀតយ៉ាងណាដែរ តើបានគិតថានឹងស្តាប់ចម្រៀង នៅក្នុងកាលៈទេសៈរបៀបនេះឬ? មានការបំបែកបំបាក់ ហើយរាំងននៃសេចក្តីងងឹតក៏ត្រូវបានបើកឡើងហើយ ។ ភ្នែកអ្នកទោសទាំងឡាយក៏បានបើក ក៏នឹងចង់បានទទួលព្រះយេស៊ូវផងដែរ ។

ព្រះគម្ពីរកិច្ចការ ១៦:២៥-២៦

គ. ការអធិស្ឋានតម

នៅក្នុងពេលវេលាដ៏ងងឹតបំផុតនោះ យើងត្រូវតែបន្តថ្វាយនូវដង្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរ មិនមែនជាបញ្ហាណាមួយដែលមិនអាចធ្វើបាននោះទេ គឺស្ថានការណ៍ដែលត្រូវលេចឡើង ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើយ៉ាងដូច្នេះ នោះគឺតែងតែមានលទ្ធផល ដែលមានពេញដោយអំណាចចេស្តា ។ ជ័យជម្នះអាចចូលមកតាមរយៈការសរសើរដ៏ខ្ពស់ និងការថ្វាយបង្គំដ៏ស្និទ្ធស្នាល ។ ពួកទេវតានឹងបញ្ចេញសកម្មភាព ។ ព្រះទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូល ។

យើងក៏អាចឯកភាពជាមួយនឹងស្តេចដាវីឌ នៅពេលដែលទ្រង់បានសរសេរចារទុកមកនេះ ។

ព្រះគម្ពីរទំនុកដំកើង ៦៨:១ក

យើងនឹងចូលរួមជាមួយនឹងយ៉ាកុប ហើយនិយាយៈ ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ២៨:១៦-១៧ ។

ក្រុមពិភាក្សា

១. ហេតុអ្វីបានជាយើងសរសើរព្រះ ដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីរូបកាយ ប៉ុន្តែ យើងអាចត្រឹមតែថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយវិញ្ញាណឬ?

២. តើការថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិតដោយរបៀបណា ក្នុងការសាងសង់អាសនាខាងឯវិញ្ញាណ?

៣. ហេតុអ្វីបានជាវាមិនមែនជាជំនួយ ឱ្យវិញ្ញាណអាក្រក់ដែលស្គមស្គាំងកំឡុងសង្គ្រាមខាងឯវិញ្ញាណនោះ?

ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង

១. តើលោកអ្នកអាចរៀនសូត្រពីការលង់ចូល ទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ និងសរសើរព្រះអង្គ រហូតដល់សិរីល្អបានធ្លាក់ចុះមកឬ?

២. នៅពេលណា និងរបៀបណា ដែលចិត្តរបស់យើងបានត្រឡប់មកជាដីឥដ្ឋដ៏ទន់វិញ នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះនោះ?

៣. ហេតុអ្វី បានជាយើងនៅតែបន្តថ្វាយដង្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរ និងការថ្វាយបង្គំដ៏ជិតស្និទ្ធ?